

ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΟΜΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΘΕΜΑ ΠΤΥΧΙΑΚΗΣ:

« ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΤΑΛΛΙΝΝ »

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: ΤΣΟΥΚΑΤΟΥ ΣΤΕΛΛΑ

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ: ΤΣΙΛΙΒΑΡΑΚΟΥ ΑΘΗΝΑ

Αφορμή για το θέμα της πτυχιακής μου στάθηκε το ταξίδι που έκανα στην Εσθονία και συγκεκριμένα στην πρωτεύουσά της, το Ταλλίν στα πλαίσια ενός εκπαιδευτικού προγράμματος που πραγματοποιήθηκε τον Σεπτέμβριο του 2007.

Κατά την διαμονή μας εκεί, είχαμε την δυνατότητα να επισκεφθούμε διάφορα αξιοθέατα της πόλης, μουσεία, ιστορικά μνημεία κλπ... Εφαλτήριο της εν λόγω εργασίας μου στάθηκαν οι εντυπωσιακές εκκλησίες που μεταξύ των άλλων επισκεφτήκαμε. Η αρχιτεκτονική, η επιβλητικότητά και τα χρώματά τους δεν αφήνουν κανέναν επισκέπτη ασυγκίνητο, ανάμεσα τους και εμένα. Συνεπώς αποφάσισα να ασχοληθώ στην πτυχιακή μου με τις εκκλησίες στην Παλαιά πόλη του Ταλλίν.

Έχοντας ολοκληρώσει την σύνταξη της παρούσας εργασίας και για να περάσω στην παρουσίαση της, νιώθω την ανάγκη να ευχαριστήσω και την υποχρέωση να ευχαριστήσω όλους εκείνους που συνέβαλλαν στην πραγματοποίησή της.

Αρχικά θέλω να ευχαριστήσω την επιβλέπουσα καθηγήτρια μου κα Τσουκάτου Στέλλα, η οποία με ενθάρρυνε και με καθοδήγησε ώστε να φέρω εις πέρας την πτυχιακή μου.

Μεγάλη μου παράλειψη θα ήταν εάν δεν ευχαριστούσα την κα Μπουρμπαχάκη Ασπασία και τις καθηγήτριες του πανεπιστημίου της Εσθονίας που μου έδωσαν χρήσιμες πληροφορίες για τις εκκλησίες.

Τέλος ευχαριστώ τους δικούς μου ανθρώπους για την περίσσια υποστήριξη και βοήθεια τους για την ολοκλήρωση της πτυχιακής εργασίας μου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ..... σελ.3

Α΄ Μέρος

ΕΣΘΟΝΙΑ..... σελ.4

ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΠΟΛΗΣ..... σελ.5-11

ΧΑΡΤΗΣ

Β΄ Μέρος

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ Η΄ SAINT MARY σελ.11-21

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ALEXANDER NEVSKY σελ.22-46

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ST NICHOLAS σελ.47-59

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ HOLY SPIRIT σελ. 60-71

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ST OLAV'S Η΄ ST OLAF'S σελ. 72-80

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ σελ. 81

ΕΣΘΟΝΙΑ

Η Δημοκρατία της Εσθονίας είναι μία χώρα της βορειοανατολικής Ευρώπης και μία από τις τρεις βαλτικές χώρες. Συνορεύει με τη Λετονία και τη Ρωσία. Είναι μια μικρή χώρα, με έκταση 45.226τ.χλμ. και πληθυσμό 1.332.893. Πρωτεύουσα της Εσθονίας είναι το Ταλλίνν ή Ταλλίνν(401.821 κατοίκους). Η Εσθονία διαθέτει περισσότερες από 1.400 λίμνες(οι περισσότερες είναι πολύ μικρές). Οι Εσθονοί ανήκουν στη Φινουγγρική ομοεθνία. Η μετανάστευση του μεγάλου αριθμού των Ρώσων εργατών (από την σταλινική περίοδο και έπειτα) στην Εσθονία αλλοίωσε την εθνική σύσταση του πληθυσμού της, περιορίζοντας το ποσοστό των Εσθονών από 95% (1940) στο 65%. Είναι μία αραιοκατοικημένη χώρα με 35 κατοίκους ανά τ.χλμ. Άλλες μεγάλες πόλεις είναι η Τάρτου (101.744 κάτοικοι) και η Νάρβα (73.300 κάτοικοι), όπου ζουν αποκλειστικά Ρώσοι. Επίσημη γλώσσα είναι η εσθονική, η οποία είναι γειτονική με την φιλανδική. Επίσημο νόμισμα είναι η εσθονική κορώνα. Η Εσθονία απέκτησε την ανεξαρτησία της τον Αύγουστο του 1991 και την 1^η Μαΐου 2004 έγινε μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΠΟΛΗΣ

Στο 10ο αιώνα οι αρχαίοι Εσθονοί εγκατέστησαν το κεντρικό σημείο εμπορικών συναλλαγών τους στην ακτή του κόλπου της Φιλανδίας. Για την προστασία του ένα κάστρο από ασβεστόλιθους χτίστηκε κοντά στη θάλασσα. Σήμερα η θέση είναι γνωστή ως Toompea (Θολωτός λόφος). Στα σκανδιναβικά το κάστρο αναφέρεται με το όνομα Lindanas, ενώ στα ρωσικά Koloivan. Μερικές από τις διαβάσεις που οδηγούν σε εκείνο το κάστρο έχουν γίνει οδοί, όπως την οδό Pikk Jalg, Pikk, Harju, Puhavaimu και Vene.

Το 1219 η βόρεια Εσθονία κατακτήθηκε από τους Δανούς που οδηγήθηκαν από το βασιλιά Waldemar II, ο οποίος κατασκεύασε ένα κάστρο από ασβεστολιθικές πέτρες το Toompea. Μια πολυεθνική πόλη αυξήθηκε γύρω από αυτό.

Κατά τη διάρκεια της δανικής περιόδου (1219-1346) δημιουργήθηκε ένα δίκτυο οδών που ένωνε την περιοχή μέσα από τα τείχη με το κέντρο της πόλης, το σπίτι των συντεχνιών, τις εκκλησίες και τις μονές, τις αποθήκες εμπορευμάτων και τέλος στα αμυντικά κτήρια. Το 1248 το αργότερο, ο δικαστής ρύθμισε τη ζωή στην πόλη σύμφωνα με τον νόμο του Lubeck (νόμος για την δομή της πόλης). Οι Εσθονοί προτίμησαν το όνομα Ταλλίνν, οι Γερμανοί και οι Δανοί το ονόμασαν Reval ή Revel (μετά από τον πρώην νομό). Το μεγάλο έμβλημα της πόλης που παρουσιάζει τρία λιοντάρια με χρυσό κλίμα προέρχεται από το έμβλημα της βασιλικής οικογένειας της Δανίας. Το μικρό έμβλημα με τον άσπρο λατινικό σταυρό σε κόκκινο υπόβαθρο προέρχεται από τη δανική εθνική σημαία το Dannebrog, το οποίο σύμφωνα με το μύθο έπεσε από τον ουρανό κατά τη διάρκεια της μάχης για το κάστρο.

Οι Δανοί κυβέρνησαν τη βόρεια Εσθονία κατά τη διάρκεια ενός αιώνα, μέχρι το 1346, με το Ταλλίνν να ιδρύεται το 1219. Υπάρχουν εξαιρετικά λίγες πληροφορίες για τους πρώτους αιώνες του Ταλλίνν. Το παρόν ιστορικό κέντρο της πόλης χρονολογείται από τους πιο πρόσφατους γερμανικούς και σουηδικούς χρόνους.

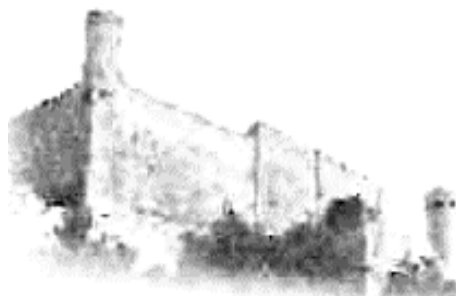
Είναι γνωστό από τις γραπτές πηγές ότι προτού να χτιστούν τα πέτρινα σπίτια στο Ταλλίν, τα σπίτια ήταν ξύλινα. Οι ιστορικοί περίμεναν από καιρό την ανακάλυψη των ιχνών αυτής της ξύλινης πόλης κάτω από την παρούσα πέτρα. Ιστορικά, αυτά τα ξύλινα σπίτια έπρεπε να χρονολογηθούν από τον καιρό των Δανών κατακτητών.

Το Ταλλίν, ως χανσεατική πόλη, συνέλλεξε τους πλούτους του από το εμπόριο διέλευσης μεταξύ της ανατολής και της δύσης. Ο πληθυσμός της πόλης έφθασε σε 7000-8000 ανθρώπους.

Στις περιοχές Lubeck και Visby, έχουν ανασκαφθεί και έχουν συντηρηθεί εν μέρει τέτοιες ξύλινες περιοχές. Στη Riga, πάνω από εκατό ξύλινα κτήρια έχουν βρεθεί, αλλά όλες οι ανασκαφές που έχουν πραγματοποιηθεί κατά την κατασκευή νέων κτηρίων, έχουν επιφέρει την καταστροφή του αρχαιολογικού υλικού στην περιοχή. Είναι λίγες περιοχές του Ταλλίν στις οποίες έχουν βρεθεί ξύλινα ερείπια και έχουν καλυφθεί. (Παραδείγματος χάριν, οι υδρόμυλοι που ανασκάφθηκαν κάτω από την παρούσα αποθήκη εμπορευμάτων Stockmann, αλλά το νέο κτήριο κάλυψε τα ευρήματα. Ο δανός βασιλιάς Erik Glipping έδωσε τους μύλους το 1283 στον επίσκοπο του Ταλλίν, οι οποίοι μισθώθηκαν στη συνέχεια στο συμβούλιο της πόλης.)

Από αυτή την άποψη τα ευρήματα από την οδό Sauna 10 είναι μοναδικά. Ένα ολόκληρο, καλά συντηρημένο δίκτυο σπιτιών βρέθηκε και ανασκάφθηκε. Για πρώτη φορά στην ιστορία του Ταλλίν έχουμε την ευκαιρία να πάρουμε μια επαρκή εικόνα της ζωής και της εμφάνισης της πόλης κατά τα δανικά χρόνια. Είναι όπως το κοίταγμα από μια κλειδαρότρυπα της καθημερινής ζωής των απλών ανθρώπων του 13ου αιώνα.

Είναι επίσης σημαντικό να σημειωθεί ότι αυτές οι ανασκαφές είναι οι μεγαλύτερες που χρηματοδοτούνται από το συμβούλιο της πόλης (με 1,4 εκατομμύριο κορώνες) σχετικά σε μια μη οικοδομήσιμη περιοχή.

Η περιοχή της Παλαιάς Πόλης του Ταλλίν με ξύλινες κατοικίες

Η ανασκαμμένη περιοχή περιείχε ένα πλήρες δίκτυο σπιτιών με τους κήπους και τις περιφράξεις και της τάφρου που χρονολογείται από τον δέκατο τρίτο και δέκατο τέταρτο αιώνα. Αυτά τα σπίτια άνηκαν στους πρώτους αποίκους που έχτισαν τις κατοικίες τους με το πιο προσιτό υλικό - το ξύλο. Αυτοί οι άνθρωποι δεν ήταν ευγενείς ή πλούσιοι έμποροι, ήταν συνηθισμένοι λαϊκοί άνθρωποι που εργάζονταν σε κάποιου είδους βιοτεχνίες, σε κάποιου είδους γεωργία και έκαναν κάποιες εμπορικές συναλλαγές. Είχαν κήπους όπου καλλιεργούσαν λάχανα, καρότα και δαύλους (παστινάκες που είναι ένα είδος φυτού), μερικά βοοειδή και σιτάρι. Κατασκεύαζαν τα ξύλινα πιατικά τους και με δέρμα τα σανδάλια τους. Ήταν επίσης ικανοί να φτιάχνουν αντικείμενα κοκκάλινα, ενώ η μεταλλουργία των κοσμημάτων ήταν επίσης δημοφιλής.

Τα ευρήματα από τις ανασκαφές αυτές στην οδό Sauna 10, έχουν αποκαλύψει μοναδικό υλικό για τις καθημερινές ασχολίες της ζωής καθώς και την εμφάνιση των αρχικών σταδίων του Ταλλίν που ήταν πριν ουσιαστικά άγνωστα. Ρίχνουν φως στο Ταλλίν κατά τη διάρκεια των δανικών χρόνων (1219-1346), όπου είναι η κρίσιμη περίοδος για την ανάπτυξη της πόλης από την ίδρυση της και μετέπειτα.

Η σημασία των ευρημάτων βρίσκεται επίσης στο χαρακτήρα τους: αποκαλύφθηκε ένα ολόκληρο τμήμα της πόλης. Περιέλαβε τα σπίτια ολόκληρα με τους κήπους και το κοινό έδαφος μεταξύ τους. Για την υπεράσπιση της υπήρχε μία τάφρος και μία περίφραξη. Αυτά μαζί με τα ευρήματα από καθημερινά εργαλεία, δίνουν μια άριστη εικόνα της ζωής στο Ταλλίν πριν από τις μεγάλες αλλαγές του 14ου και του 15ου αιώνα.

Τα ξύλινα κτήρια, που ανακαλύφθηκαν, προηγούνται χρονικώς από το πρόσφατα χτισμένο πέτρινο μεσαιωνικό Ταλλίν. Επομένως είναι πολύ σημαντικό να συντηρηθούν αυτά τα κτήρια και να είναι επισκέψιμα.

Το ξύλινο τμήμα περιβλήθηκε από μία περίφραξη και μια τάφρο που φανερώνουν ότι οι κάτοικοι είχαν ανάγκη από προστασία για τις κατοικίες τους. Η λογική της κατασκευής της τάφρου εξηγείται μέσα από μία επιστολή που έστειλε το 1310 ένας ιππότης με το όνομα Canne, ο οποίος ήταν ο πρεσβευτής του Δανού βασιλιά και ο οποίος δικαιολόγησε την αναγκαιότητα ύπαρξης μιας περιτοίχισης για την προστασία της πόλης από τις ειδωλολατρικές επιθέσεις. Η ζωή δεν ήταν ασφαλής και οι κάτοικοι έπρεπε να προστατευθούν.

Κατά τη διάρκεια της σουηδικής περιόδου (1561-1710) το Ταλλίνν έχασε την εμπορική του αίγλη λόγω πολέμων που είχαν. Οι κατασκευές των κτηρίων επικεντρώθηκαν στην ανάπτυξη ενός ισχυρού αμυντικού συστήματος έξω από τα τείχη της πόλης. Το ύφος της πόλης άλλαξε αφού στις στέψεις των ναών αντί για τα αιχμηρά άκρα τώρα κατασκευάζονται μεγάλα μπαρόκ άκρα σε σχήμα σούβλας. Το γοθτικού ύφους ψηλό τρίγωνο διαμόρφωσε τα αετώματα που παρέμειναν ένα σημαντικό στοιχείο του αρχιτεκτονικού ύφους των οδών, ενώ εκσυγχρονίστηκε και το εσωτερικό των σπιτιών. Τέλος νέο εσωτερικό σε ρυθμό μπαρόκ επιβλήθηκε και στις εκκλησίες.

Κατά τη διάρκεια του μεγάλου βόρειου πολέμου το 1710, το Ταλλίνν συνθηκολόγησε με το ρωσικό στρατό. Ο μεγάλος Πέτρος, επικύρωσε όλα τα προηγούμενα προνόμια της πόλης, τα οποία είχαν χορηγηθεί από τους Δανούς και τους Σουηδούς βασιλιάδες αλλά και αυτούς που εφάρμοζαν την διαταγή Livoonian. Αυτά τα προνόμια παρείχαν μια σημαντικά αυτόνομη θέση στο Ταλλίνν μέσα στο ρωσικό κράτος, η οποία ήταν γνωστή ως βαλτική ειδική διαταγή. Όλα τα τοπικά ιδρύματα της αστικής και εγκληματικής νομοθετικής αρχής, το σχολικό σύστημα, η λουθηρανική εκκλησία και η γερμανική γλώσσα εξακολούθησαν να ισχύουν κατά την επίσημη διακυβέρνησή τους.

Η θέση του φρουρίου και των περιορισμών στην οικοδόμηση που επιβλήθηκαν από αυτήν την θέση, συντήρησαν κατά ένα μεγάλο μέρος τον αρχικό χαρακτήρα της παλαιάς πόλης και των προμαχώνων που την περιβάλλουν.

Μια σημαντική εξέλιξη στην ανάπτυξη της πόλης, παρουσιάστηκε με την απώλεια της θέσης των φρουρίων (1857) και τη δημιουργία μιας σύνδεσης με σιδηροδρόμους με την Αγία Πετρούπολη. Η γρήγορη βιομηχανική ανάπτυξη άρχισε, με συνέπεια τη γρήγορη αύξηση της πόλης. Τα μεγάλα εργοστάσια χτίστηκαν στην πόλη στο τέλος του 19ου και στην αρχή του 20ου αιώνα και η παραγωγή τους εξήχθη στη Ρωσία. Το Ταλλίν έγινε σύντομα ένας από τους σημαντικότερους λιμένες για τη Ρωσία. Η αυξανόμενη ανάγκη για την εργασία προκάλεσε μια ογκώδη μετανάστευση στην πόλη και ο πληθυσμός της αυξήθηκε έξι φορές μέσα σε 50 έτη - μέχρι το 1917, οπότε υπήρχαν περίπου 160.000 κάτοικοι στο Ταλλίν. Ένα αρκετά μεγάλο ποσοστό από τους οικονομικούς μετανάστες στράφηκε στη βιομηχανία του Ταλλίν από τις επαρχίες της Ρωσίας και ο πληθυσμός των Ρώσων αυξήθηκε ξαφνικά. Οι Γερμανοί της Βαλτικής, οι οποίοι στο παρελθόν είχαν κυρίαρχη θέση στον πληθυσμό της πόλης, έγιναν τώρα μια μειονότητα με ελάχιστη πολιτική επιρροή. Το 1877, το Ταλλίν υπάκουσε στη ρωσική νομοθεσία, αλλά και τα ρωσικά χρησιμοποιήθηκαν για να αντικαταστήσουν τα γερμανικά στην επίσημη διακυβέρνηση. Ακόμη και οι προσπάθειες της τσαρικής δύναμης στη χώρα αποτυγχάνουν λόγω της αντίστασης του εσθονικού πληθυσμού.

Το καλύτερο κομμάτι της τσαρικής ρωσικής κληρονομιάς προς την πόλη φαίνεται μέσα από την αρχιτεκτονική. Περιλαμβάνει ένα σύνολο παλατιών Kadriorg και πάρκων (που δημιουργούνται με τη διαταγή του Peter του μεγάλου), την οικοδόμηση της επαρχιακής κυβέρνησης της Εσθονίας σε Toompaa (αυτήν την περίοδο είναι η κατοικία της εσθονικής κυβέρνησης), καθώς επίσης και διάφορες εκκλησίες, κτήρια θεάτρων, τράπεζες και σχολεία.

Στις 24 Φεβρουαρίου του 1918 στο Ταλλίν, η εσθονική Επιτροπή σωτηρίας δήλωσε την ανεξάρτητη λαϊκή Δημοκρατία της Εσθονίας, η οποία έμεινε ουδέτερη στον πόλεμο μεταξύ της Ρωσίας και της Γερμανίας. Την επόμενη ημέρα, η πόλη καταλήφθηκε από το στρατό της αυτοκρατορικής Γερμανίας, ο οποίος δεν αναγνώρισε την ανεξαρτησία της Εσθονίας. Μετά από την επανάσταση στις αρχές του Νοεμβρίου, στη Γερμανία τα στρατεύματα κατοχής έφυγαν και η δύναμη πέρασε στην προσωρινή κυβέρνηση της Εσθονίας. Η νέα κυβέρνηση έπρεπε αμέσως να οργανώσει μια υπεράσπιση απέναντι στα υποτιθέμενα ρωσικά στρατεύματα, η εσθονική επανάσταση είχε αρχίσει. Τελείωσε στις 2 Φεβρουαρίου το 1920 με την υπογραφή της Συνθήκης Tartu. Το Ταλλίν έγινε η πρωτεύουσα της ανεξάρτητης Δημοκρατίας της Εσθονίας.

Η ανεξαρτησία άσκησε σημαντική επίδραση στην ανάπτυξη της πόλης - οι αρχιτεκτονικές αναφορές της δεκαετίας του '20 και της δεκαετίας του '30, σε κατοικημένα σπίτια ειδικότερα, παραμένουν οι εντυπωσιακότερες των κτηρίων της πόλης. Αλλά αυτή η ειρηνική ανάπτυξη θα διαρκούσε για 20 έτη μόνο.

Βάσει του σύμφωνου Molotov- Ribbentrop Pact που υπογράφηκε το φθινόπωρο του 1939, οι βάσεις για τον κόκκινο στρατό και το βαλτικό ναυτικό είχαν έδρα το Ταλλίν. Έως τότε ο πληθυσμός της πόλης είχε αυξηθεί σε 179.000 .

Τον Ιούνιο του 1940, τα σοβιετικά στρατεύματα κατέλαβαν την Εσθονία, κατήγγησαν την ανεξαρτησία της και που καθιερώνει τη σοβιετική κατοχή.

Στις 28 Αυγούστου του 1941, η γερμανική κατοχή άρχισε.

Στις 9 Μαρτίου του 1944, το Ταλλίν υπέστη μια επίθεση βομβών, η οποία σκότωσε ή πλήγωσε 1.100 ανθρώπους. Το 11% της παλαιάς πόλης καταστράφηκε, περισσότερο από το 50% των κατοικημένων σπιτιών χάθηκαν και περίπου 20.000 άνθρωποι παρέμειναν άστεγοι.

Τον Σεπτέμβριο του 1944, η γερμανική φασιστική κατοχή αντικαταστάθηκε από τη σοβιετική, ενώ 127.000 κάτοικοι είχαν παραμείνει στην πόλη.

Από το 1944-1991, η Εσθονία άνηκε στη Σοβιετική Ένωση. Κάτω από την προσποίηση της αποκατάστασης της πόλης και της ανάπτυξης της μεγάλης βιομηχανίας, μια ογκώδης μετανάστευση από τη Ρωσία και άλλες σοβιετικές δημοκρατίες πραγματοποιήθηκε. Ο αριθμός των κατοίκων αυξήθηκε σε πάνω από 500.000 και το ποσοστό των Εσθονών μειώθηκε σε 48,5%. Η κύρια αρχιτεκτονική κληρονομιά της σοβιετικής περιόδου αντιπροσωπεύεται από τις νέες κατοικημένες περιοχές Mustamae, Oismae και Lasnamae με τα τυποποιημένα κτήρια τους.

Στις 20 Αυγούστου του 1991, ο ανώτατος σοβιετικός διοικητής της Εσθονίας δήλωσε την αποκατάσταση της ανεξαρτησίας της Εσθονίας με βάση τη νομική διακήρυξη. Το 1994 τα τελευταία στρατεύματα του ρωσικού στρατού αποχώρησαν από την Εσθονία. Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος είχε έρθει στο τέλος του για την Εσθονία.

Την 1η Μαΐου του 2004 η ΕΕ εντάσσει την Εσθονία ως πλήρες ανατεθειμένο μέλος. Το γεγονός γιορτάστηκε από τους κατοίκους της Εσθονίας με χαρά και πολλές εκδηλώσεις οργανώθηκαν για να τιμήσουν την μνήμη της ιστορικής ημέρας. Η Ευρώπη περιμένει την Εσθονία να εμπλουτίσει τον ευρωπαϊκό πολιτισμό με την πλούσια πολιτιστική παράδοσή της.

Αρχικά οι εκκλησίες που χτίστηκαν στην Εσθονία χρονολογούνται περίπου στα μέσα του 13ου αιώνα. Αυτές ήταν εκκλησίες αιθουσών τριών-διαδρόμων με τους λεπτούς στρογγυλούς στυλοβάτες και ένα νέο στοιχείο που προστίθεται τώρα, οι πύργοι. Οι πύργοι άρχισαν να χτίζονται αρκετά νωρίς, πράγμα που προδίδει μια κιστερκιανή επιρροή. Μια από τις παλαιότερες αυτών των εκκλησιών είναι η εκκλησία Ambla όπου τα διακοσμημένα κεφάλαια των στηλών βεβαιώνουν την εργασία ενός κύριου κτίστη από τη Gotland.

Η αρχιτεκτονική κληρονομιά της νότιας Εσθονίας έχει επιζήσει σε σχετικά μικρό ποσοστό θα μπορούσε να πει κανείς. Αυτό προκλήθηκε είτε από το γεγονός ότι το κυρίαρχο οικοδομικό υλικό ήταν τούβλο, είτε από τη συνεχή εχθροπραξία. Στο 13ο αιώνα οι οικοδόμοι προερχόντουσαν συνήθως από τη Riga (ειδικότερα από το ναυπηγείο οικοδόμησης καθεδρικών ναών της Riga) και έφεραν τις Westphalian και Rhenish συμβάσεις στην εσθονική αρχιτεκτονική.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι οι δύο εκκλησίες, του ST Olav' s (Oleviste) και του ST Nicholas (Niguliste) που η δομή τους ακολούθησε westphalian σχέδια, που κυριαρχεί εκείνη την περίοδο σε κτήρια και εκκλησίες που αναδημιουργούνται τον 15ο αιώνα στο Ταλλίν. Τα ξεχωριστά χαρακτηριστικά γνωρίσματα ήταν η βασιλική και τα περιπατητικά. Η "μη-ιεραρχική" εκκλησία-αιθουσών ήταν η συνηθισμένη εκδήλωση της συνείδησης των κατοίκων. Εντούτοις, οι παρόμοιες τάσεις ήταν παρούσες και σε άλλες χανσεατικές πόλεις κατά μήκος της βαλτικής ακτής.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ Η' SAINT MARY VIRGIN

ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ Η' SAINT MARY VIRGIN

Ο καθεδρικός ναός Saint Mary Virgin ή γνωστή στην καθημερινότητα ως Εκκλησία των Θόλων είναι ο πρώτος ξύλινος προκάτοχος της παρούσας εκκλησίας. Το 1229, μια ομάδα δομικανών μοναχών από το δανικό μοναστήρι Ride κατέφθασε στο Ταλλίν με στόχο να βρουν ένα νέο ή να ιδρύσουν ένα καινούργιο μοναστήρι. Στην αναζήτηση αυτού που ήθελαν ήταν η ξύλινη τότε εκκλησία Saint Mary Virgin. Έτσι άρχισαν την οικοδόμηση μιας νέας πέτρινης εκκλησίας για να αντικαταστήσουν την ήδη υπάρχουσα. Το νέο μοναστήρι που είχε αρχίσει να παίρνει μορφή χάθηκε σε μία βίαιη σύγκρουση μεταξύ των δανικών υποτελών και των μοναχών της διαταγής των ιπποτών του ξίφους, το 1233. Η προκάτοχος όμως είχε ήδη αφιερωθεί στην Saint Mary Virgin. Έτσι αποφάσισαν να χτίσουν μια καινούργια εκκλησία και να της δώσουν αυτό το όνομα. Λίγα στοιχεία υπάρχουν για τη μορφή της.

Η πρώτη πέτρινη εκκλησία ήταν μάλλον μία μέτρια και φτωχή ορθογώνια οικοδόμηση του μεγέθους του παρόντος ιερού. Ο ανατολικός τοίχος του ιερού ήταν ευθύς και ο βόρειος τοίχος συνδεόταν με το σκευοφυλάκιο. Η αναδημιουργία, που αναλήφθηκε έπειτα, ήταν πραγματικά εκτεταμένη και ήταν ακόμα μια πλήρη ταλάντευση το 1319. Αυτό που χτίστηκε έπειτα, ως κύριο σώμα, ήταν ένα ευρύ και σχετικά απότομο σχέδιο τριών-διαδρόμων κτήριο με το οποίο η προηγούμενη εκκλησία συνδέθηκε ως ιερό. Τα δύο συνδέθηκαν με μια ευρεία triumphal αψίδα. Προκειμένου να ρυθμιστεί η προηγούμενη μικρή εκκλησία στη νέα λειτουργία του, ο ευθύς ανατολικός τοίχος του αντικαταστάθηκε από πολυγωνικές αψίδες και το ιερό καλύφθηκε με έναν ψηλό υπόγειο θάλαμο. Οι ωτίδες και όλα τα άλλα χαραγμένα μέρη του ιερού διακοσμήθηκαν με φυσιοκρατικά φυτικά μοτίβα των οποίων μπορούμε σήμερα να δούμε λίγο από τα υπολείμματα τους που έχουν διασωθεί. Μια ανεμόσκαλα χτίστηκε στον παχύ δυτικό τοίχο του κεντρικού κλίτους του ναού.

Ακόμη κατασκευάστηκε ένα μικρό παρεκκλήσι στον ίδιο τοίχο και μια σοφίτα πάνω από το εσωτερικό της εκκλησίας. Το κύριο σώμα ήταν προφανώς μη θολωτό. Ολόκληρη η διαδικασία κατασκευής του κτηρίου φαίνεται να ήταν κάπως ανώμαλη και συνάντησε πολλές οικονομικές δυσκολίες.

Με επιφύλαξη, η θολωτή κατασκευή του κύριου σώματος, μπορεί να χρονολογηθεί στο τέλος του 14ου αιώνα, όπου απλούστερα γεωμετρικά στοιχεία στο ντεκόρ αρχίζουν να εκτοπίζουν τα φυσιοκρατικά φυτικά μοτίβα που είχαν επικρατήσει στην αρχιτεκτονική του Ταλλίνν μέχρι τότε.

Το νέο ύφος έχει αφήσει μια βαθιά σφραγίδα στα χαραγμένα μέρη της επικάλυψης της θολωτής κατασκευής του καθεδρικού ναού. Η εργασία για το κύριο σώμα και για τα παρεκκλήσια που το περιβάλλουν συνεχίστηκε και στο 15ο αιώνα. Σε αυτή την περίοδο ανήκει το δωμάτιο των γραφείων και τα παρεκκλήσια από τη νότια πλευρά. Το μνημειακό οικοδόμημα παρέμεινε ακόμα χωρίς κάποιο ψηλό πύργο, που τότε ήταν ένα χαρακτηριστικό των ενοριακών εκκλησιών του Ταλλίνν. Αντ' αυτού, ένας μικρός πύργος χτίστηκε στη γωνία του ιερού και του νότιου διαδρόμου. Το χαμηλότερο μέρος από αυτό έχει μερικώς διασωθεί.

Η αρχή του 16ου αιώνα ανήγγειλε μια περίοδο μεγάλων αλλαγών στην εκκλησιαστική ζωή. Από αυτή την μετατροπή, των χαμηλότερων εκκλησιών της πόλης που πραγματοποιήθηκε το 1524, δεν μπορούσε να απουσιάζει ο καθεδρικός ναός. Το πρώτο κύμα ανακαίνισης άφησε τον καθεδρικό ναό άθικτο και ο καθολικός επίσκοπος διατήρησε την ανώτερη θέση του μέχρι το 1561. Κατόπιν ο καθεδρικός ναός μεταρρυθμίστηκε επίσης και άλλαξε στην κύρια εκκλησία της λουθηρανικής επισκοπής. Το παρεκκλήσι που ήταν πρώτιστα ένα δωμάτιο της λατρείας άρχισε τώρα να χρησιμοποιείται ως θέση ενταφιασμών. Το 16ο και 17ο αιώνα ένα τέτοιο παρεκκλήσι ενταφιασμών χτίστηκε στα ανατολικά του κύριου μέρους και άλλο ένα ενάντια στο δυτικό τοίχο του σκευοφυλακίου.

Στο πρώτο πάτωμα ένα δωμάτιο χτίστηκε ώστε να χρησιμοποιηθεί ως βιβλιοθήκη του καθεδρικού ναού, το οποίο έχει διατηρήσει την αρχική λειτουργία του μέχρι σήμερα. Κατά την πάροδο των χρόνων τα μέλη της κοινότητας έδωσαν στην εκκλησία μια ολόκληρη συλλογή από έργα τέχνης και πολύτιμες συναρμολογήσεις.

Όλα αυτά καταστράφηκαν στην τραγική πυρκαγιά που ξέσπασε στις 6 Ιουνίου του 1684. Ολόκληρη η πόλη Τοομπρεα, συμπεριλαμβανομένου του καθεδρικού ναού, κάηκε ολοσχερώς. Η ανακατασκευή του παλαιού καθεδρικού ναού άρχισε αμέσως μετά την πυρκαγιά.

Η κατασκευή του καθεδρικού ναού διάρκεσε περισσότερο από δύο έτη. Η βάση και οι τοίχοι, συμπεριλαμβανομένου του κύριου γείσου, έγιναν από επιλεγμένους ασβεστόλιθους, παρόμοιοι με όλων των κτηρίων του Ταλλίν εκείνης της περιόδου, ενώ το υπόγειο και τα πατήματα των σκαλών ήταν φτιαγμένα από φιλανδικό κόκκινο γρανίτη. Οι εσωτερικοί τοίχοι, καθώς επίσης τα γείσα και οι προεξοχές της πρόσοψης του χτίστηκαν από κόκκινο τούβλο και επικονιάστηκαν, ενώ οι εξωτερικοί τοίχοι καλύφθηκαν με ένα κίτρινο υλικό σαν ασβέστη. Αρχικά από το κύριο γείσο, οι τοίχοι χτίστηκαν από τούβλο αντί για ασβεστόλιθο, δεδομένου ότι το τούβλο είναι ελαφρύτερο, ευκολότερο να το χειριστεί κανείς και κατάλληλο για τους λιγότερο ογκώδεις τοίχους. Η στέγη καλύφθηκε με γαλβανισμένο σίδηρο (τα τωρινά roofs φτιαγμένα από χαλκό), ενώ οι θόλοι επιχρυσώθηκαν. Ολόκληρο το εσωτερικό καλύφθηκε με το άσπρο ασβεστοκονίαμα εκτός από τα γείσα και τις προεξοχές.

Το πάτωμα του καθεδρικού ναού αποτελείται από τα χρωματισμένα κεραμίδια, με εξαίρεση το βωμό, ο οποίος αποτελείται από το δρύινο παρκέ σύμφωνα με την επιθυμία του Clergymen Ihe. Κατά την διάρκεια του 17ου και 18ου αιώνα συνεχώς γινόντουσαν διάφορες προσθέσεις και επεκτάσεις στην εκκλησία. Η κύρια κατασκευή ολοκληρώθηκε στις 2 Νοεμβρίου του 1898, όταν τέθηκαν οι επιχρυσωμένοι σιδερένιοι σταυροί.

Το ύψος του καθεδρικού ναού, συμπεριλαμβανομένων των κλιμάκων, είναι 60 μέτρα. Το εσωτερικό ύψος από το πάτωμα στις δευτερεύουσες αψίδες είναι 22 μέτρα και στην κύρια αψίδα των θόλων είναι 42 μέτρα. Το πλήρες ύψος του καθεδρικού ναού από το πεζοδρόμιο έως τον κεντρικό σταυρό είναι 67 μέτρα.

Το σώμα του καθεδρικού ναού διαμορφώνει ένα τετράγωνο με έναν ψηλό βωμό με τις αψίδες και τις σοφίτες χορωδιών στη δύση πέρα από την είσοδο, ενώ υπάρχουν δύο μικρότερα μπαλκόνια στο Βορρά και στο Νότο.

Ο καθεδρικός ναός έχει τέσσερις στήλες στο εσωτερικό. Αυτό το ψηλό κτίριο φωτίζεται από τα παράθυρα σε δύο επίπεδα καθώς επίσης και από τα παράθυρα στη βάση του κεντρικού θόλου. Η μεγάλη δυτική είσοδος στον καθεδρικό ναό αντιστοιχείται από τις παρόμοιες εισόδους, τα βήματα και τις διπλές πόρτες στο Βορρά και το Νότο.

Το μπαλκόνι του κύριου βωμού περιβάλλεται από μια στοά, η οποία χρησιμοποιείται για την φύλαξη των αμφίων. Ολόκληρη η εργασία διάρκεσε τρία έτη όπου ολοκληρώνονται τελικά οι σταυροί και οι θόλοι του καθεδρικού ναού, ενώ επιχρυσώθηκαν το 1898. Το ίδιο έτος επίσης οι καμπάνες της εκκλησίας παραδόθηκαν και τοποθετήθηκαν.

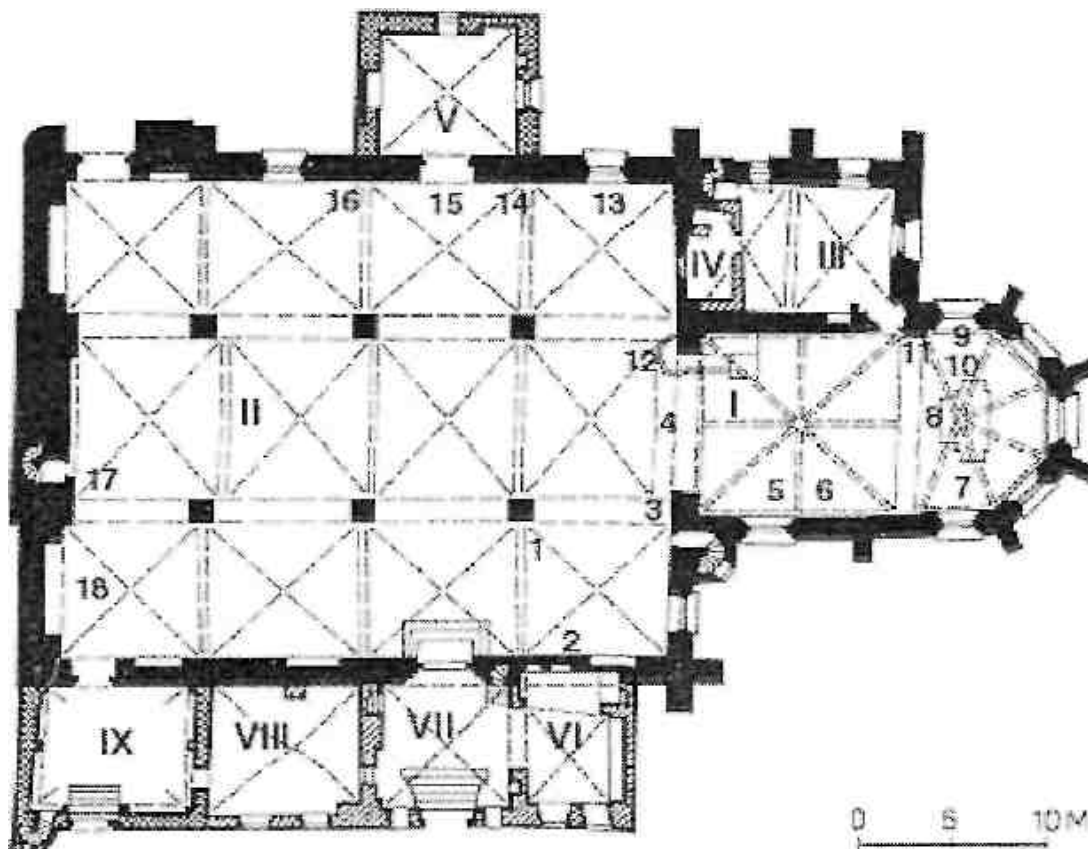

Η επικονίαση των τοίχων και η ζωγραφική των τοιχογραφιών πραγματοποιήθηκαν άμεσα. Η επιφάνεια των εσωτερικών τοίχων, οι αψίδες και η στοά, που καλύπτονται και αυτές με τις τοιχογραφίες, υπερβαίνουν τα 1.500 τετραγωνικά μέτρα, ενώ η περιοχή των τοιχογραφιών και των διακοσμήσεων είναι περίπου 1.000 τετραγωνικά μέτρα. Τα αποσπάσματα από το κήρυγμα του Χριστού έχουν χρωματιστεί με διακοσμητικό σλαβικό χειρόγραφο στους τοίχους και τους βωμούς στο ύψος των τριών μέτρων. Η περίοδος του κλασικισμού έχει κληροδοτήσει ένα σημαντικό μνημείο τάφων του Greigh και τον οβελίσκο για να τιμήσει την μνήμη F. von Tiesenhausen. Το χαρακτηριστικό μεγαλείο του συντηρητισμού αντιπροσωπεύεται από την προοπτική οργάνων (του 1878) και το μνημείο τάφων του A.von Krusenstem. Μερικές γοθτικές πλάκες τάφων και μεγάλου καλλιτεχνικά επιπέδου πλάκες τάφων έχουν επιζήσει από την περίοδο πριν από τη μεγάλη πυρκαγιά.

Το εσωτερικό συμπληρώνεται από τα παλαιά εμβλήματα μάχης και τους μπαρόκ πολυελαίους. Ακόμη υπάρχουν εκατόν εφτά όμορφοι μπαρόκ βραχίονες καθώς επιτάφιοι και ταφόπλακες που έχουν συντηρηθεί και έχουν μια αξιοπρόσεκτη ιστορική και καλλιτεχνική αξία.

Τέλος ο άμβωνας και ο κύριος βωμός θεωρούνται ανεκτίμητης αξίας. Ο παλιός καθεδρικός ναός έχει ένα σημαντικό και σεβάσμιο μέρος που εκπληρώνει τη λουθηρανική εκκλησιαστική ζωή σήμερα. Όλοι οι θρησκευτικοί ηγέτες και οι ιερείς καθαγιάστηκαν και χειροτονήθηκαν στον καθεδρικό ναό.

ΚΑΤΟΨΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

I : χορωδία

II: σώμα

III: σκευοφυλάκιο

IV: παρεκκλήσι Freiherr von Giildenbandt

V: παρεκκλήσι του ST Georges

VI: το επιτάφιο παρεκκλήσι του Fersen

VII: αίθουσα εισόδων

VIII: τμήμα του Ανώτατου Δικαστηρίου του δωματίου κοινοτήτων

IX : νοτιοδυτικό παρεκκλήσι

1. επιτάφιος Johan Hastfer του 1676 Nicolas Millich
2. κιβώτιο του Mannteuffels του 1750
3. 2ο τέταρτο κιβωτίων του Patkuls του 18ου αιώνα
4. Hermann Berents και Hinrik Martens Golgotha gruop στην ακτίνα της triumphal αψίδας του 1694
5. σοβαρή πλάκα πομπών Arent του 17ου αιώνα Otto von Uexkiill
6. Arent πομπός Perts του sacrophagus 1601 του Carl Horn's
7. σοβαρό μνημείο πομπών Arent του Pontus De la Gardie 1589-95
8. έρεισμα βωμού του 1694-96 του Christian Ackermann
Eduard von Gebhardt Altarpiece "Χριστός" 1866
9. Hans von Aken Epitaph του Olaf Ryning του 1594
10. σοβαρό μνημείο πομπών Arent Casper von Tiesenhausen 1596
11. σοβαρό μνημείο του Ferdinand von Tiesenhausen 1806
12. άμβωνας του 1686 Johann Valentin Rabe Tester 1720 του Christian Ackermann
13. μνημείο του Johan Gustav Stockenberg Grave των Fabian von Fersen Last δεκαετιών του 17ου αιώνα
14. μνημείο του Johan Gustav Stockenberg Grave Otto Reinhold von Taube των Last δεκαετιών του 17ου αιώνα
15. μνημείο του Giacomo Quarenghi Grave του Samuel Greigh 1788

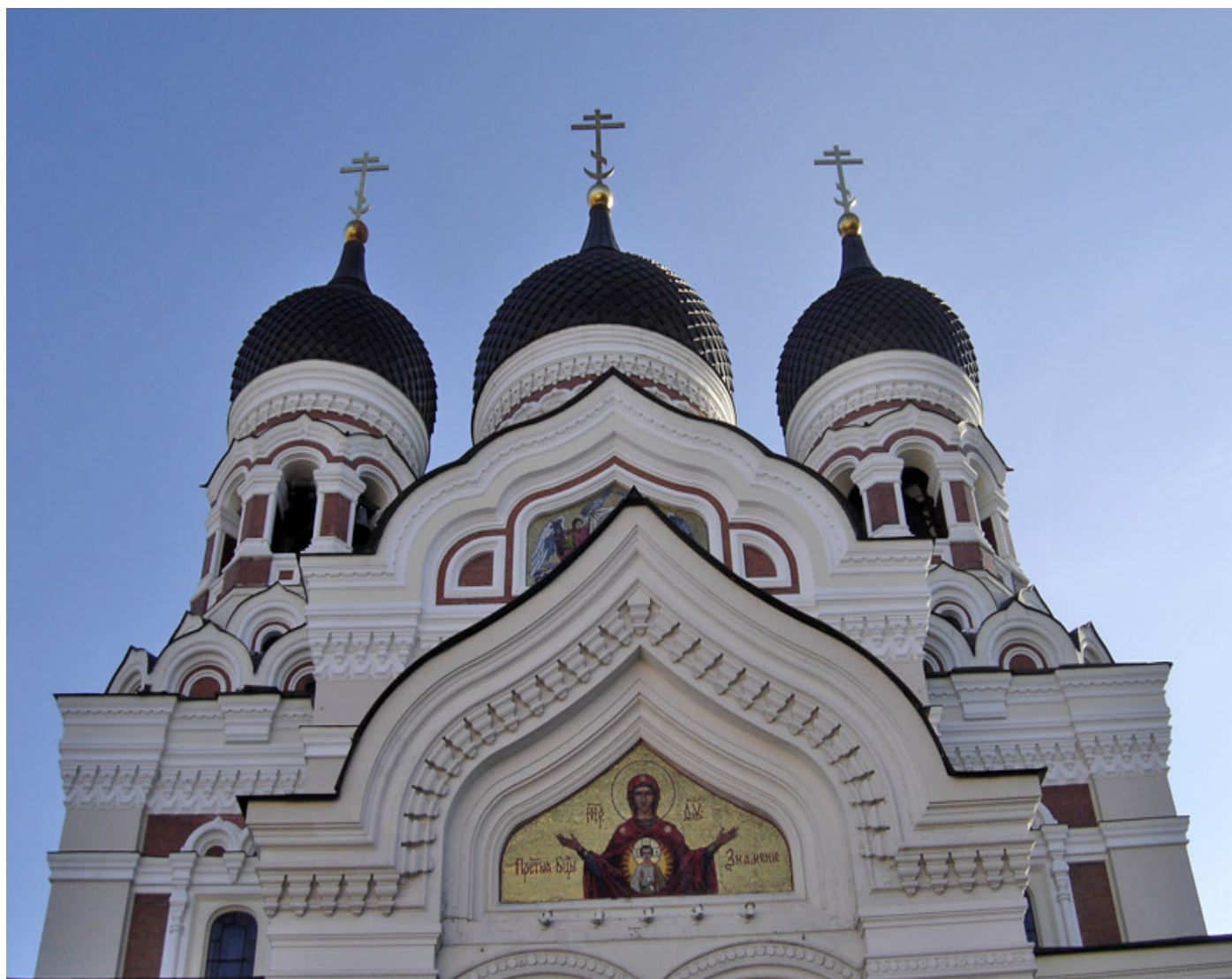
16. μνημείο του Johann Gottfried Exner Grave Adam Johann von Krusenstern
1848
17. σοβαρή πλάκα του Toompea butchers'guild 1760
18. σοβαρή πλάκα της συντεχνίας 1760 του υποδηματοποιού Toompea

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ALEXANDER NEVSKY

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ALEXANDER NEVSKY

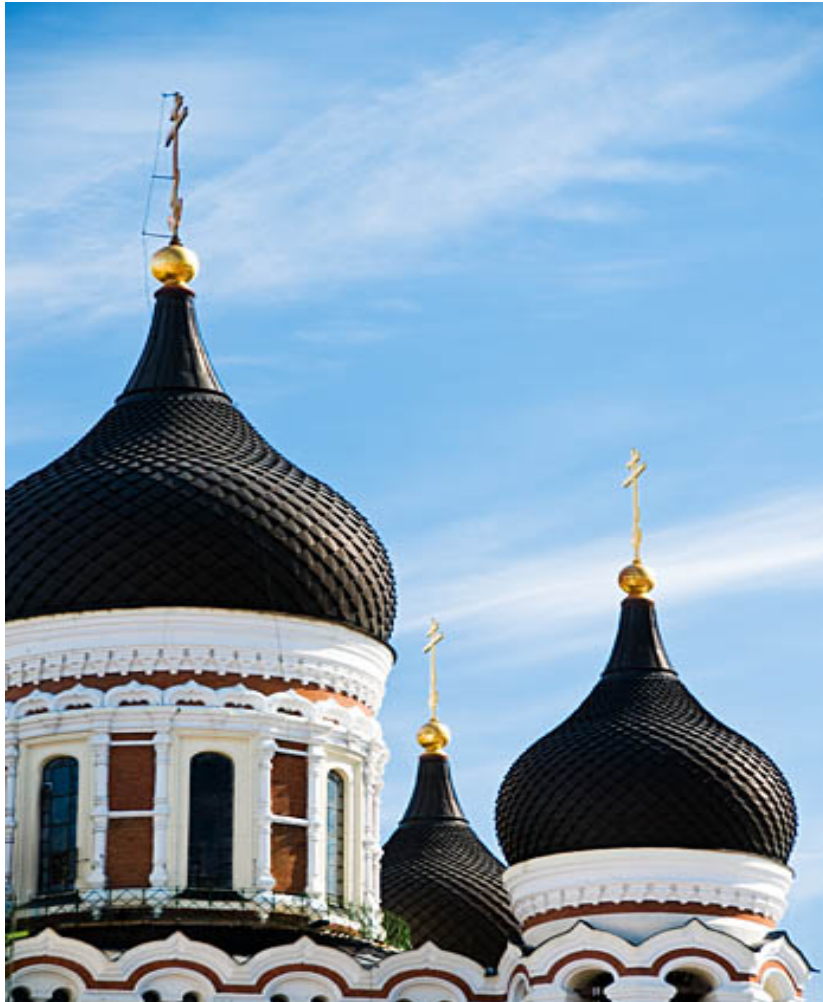

Η εκκλησία του Alexander Nevsky Cathedral χτίστηκε στο αρχαιότερο μέρος του Ταλλίν - το Toompea. Καταλαμβάνει την καλύτερη περιοχή στην πόλη. Αν και περιορίζεται από άλλα κτίρια, έχει ύψος σχεδόν 50 μέτρα επάνω από τη στάθμη της θάλασσας. Η εκκλησία είναι σαφώς ορατή από όλα τα μέρη της πόλης. Η στρογγυλευμένη μορφή της ολοκληρώνει την ποικιλία στο "ζωγραφισμένο πίνακα με επίκεντρο τον καταγάλανο ουρανό" του Ταλλίν με τους αρχαίους πύργους των φρουρίων της και τους αιχμηρούς οβελούς των λουθηρικών εκκλησιών.

Στον Mikhail Preobrazhensky, ως μέλος της ακαδημίας των τεχνών της Αγίας Πετρούπολης και ως εμπειρογνώμονας στην εκκλησιαστική αρχιτεκτονική, ανατέθηκε να σχεδιάσει τον καθεδρικό ναό. Το κτήριο με τους πέντε θόλους είναι πλουσιοπάροχα διακοσμημένο με κιτρινωπό και κόκκινο υπόβαθρο στους τοίχους, εικόνες και μωσαϊκά των Αγίων στις προσόψεις και σε όλες τις σκάλες.

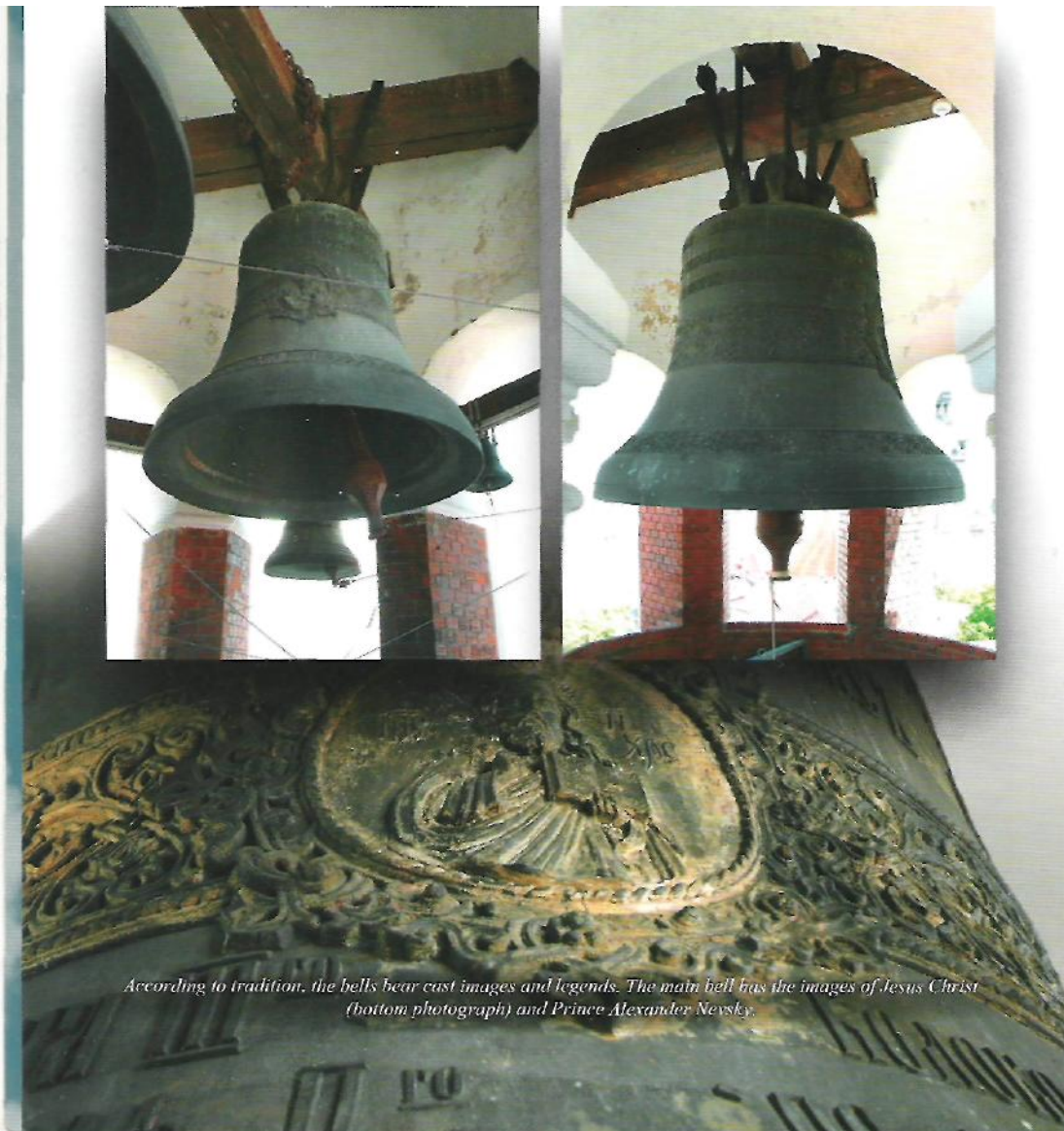

Λαμβάνοντας υπόψη την κυρίαρχη θέση του καθεδρικού ναού πέρα από το τοπίο και θέλοντας να εκμεταλλευθούν την μεγαλοπρεπή θέα της θάλασσας και του περιβάλλοντα χώρου του Ταλλίν που είναι ορατό από τους θόλους Preobrazhensky, αποφάσισαν να χτίσουν μια εσωκλειόμενη εξωτερική στοά στη βάση του κεντρικού θόλου. Αυτή η στοά εμπλουτίζει την όψη του καθεδρικού ναού και εξυπηρετεί επίσης τον πρακτικό σκοπό της επικοινωνίας μεταξύ των θόλων, τρεις από τους οποίους χρησιμοποιούνται ως καμπαναριά. Αποφασίστηκε να τοποθετηθεί μωσαϊκό σε όλες τις εισόδους του καθεδρικού ναού. Το εμβαδόν του μωσαϊκού είναι 77 τετραγωνικά μέτρα. Αυτές οι εικόνες μωσαϊκών είναι μοναδικές στην Εσθονία για τη μεγαλοπρέπεια και το μέγεθός τους.

Οι καμπάνες

Το σύνολο των καμπανών, με ένα εντυπωσιακό βάρος σχεδόν 27 τόνων, είναι επίσης μοναδικό στην Εσθονία. Το χτύπημά τους, σε ένα ύψος σχεδόν 80 μέτρων επάνω από τη στάθμη θάλασσας, μπορεί να ακουστεί αρκετά πέρα από την πόλη καθώς επίσης και έξω εν πλω, ειδικά στον ήρεμο και σαφή καιρό. Οι καμπάνες πετάχτηκαν στο εργοστάσιο του **ST Petersburg**. Συνολικά 11 καμπάνες βρίσκονται σε τρεις από τους θόλους (καμπαναριά) του καθεδρικού ναού. Η κύρια καμπάνα ζυγίζει συνολικά 16 τόνους και το βάρος του γλωσσιδίου της καμπάνας ήταν σχεδόν 600 κιλά.

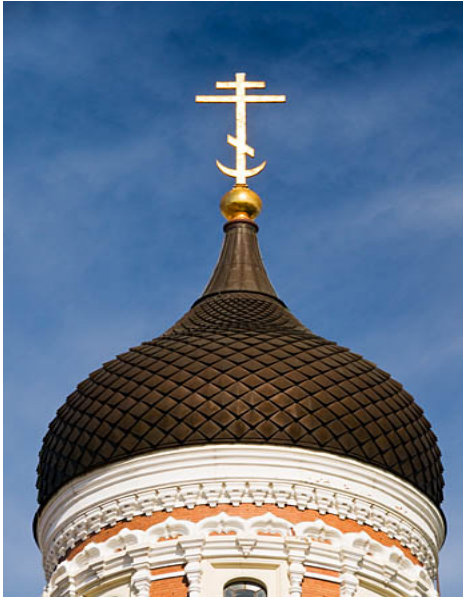

According to tradition, the bells bear cast images and legends. The main bell has the images of Jesus Christ (bottom photograph) and Prince Alexander Nevsky.

Ο πρίγκιπας Shakhovskoy επιθυμούσε η μεγαλύτερη καμπάνα του νέου καθεδρικού ναού να μην ζυγίζει περισσότερο από 1.000 poods (16 τόνοι) και αυτό λήφθηκε υπόψη στον απολογισμό όταν παραγγέλθηκαν οι καμπάνες. Η κύρια καμπάνα μπαίνει σε κίνηση κατά τη διάρκεια σημαντικών θρησκευτικών φεστιβάλ από δύο άτομα, τα οποία ταλαντεύουν το γλωσσίδι της με ένα σχοινί. Η δευτεροβάθμια καμπάνα, τρεις φορές φωτεινότερη από την κύρια, είναι σε ένα χωριστό καμπαναριό. Αυτή η καμπάνα χρησιμοποιείται για να χαρακτηρίσει καθημερινά τις πρωινές και βραδινές εργασίες.

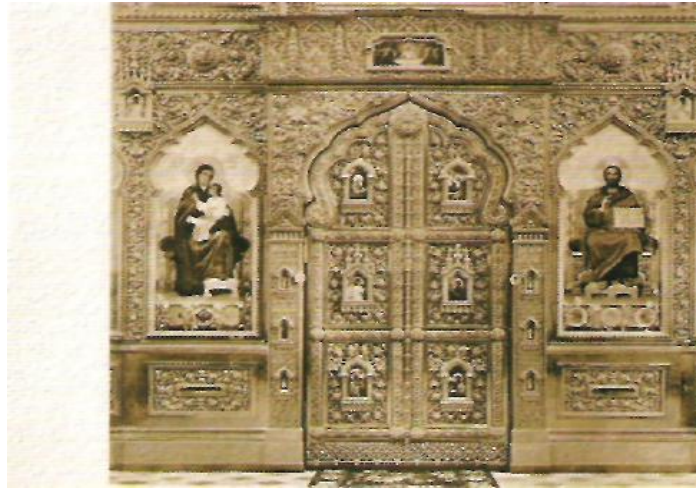
Οι υπόλοιπες καμπάνες είναι στο τρίτο καμπαναριό. Αυτό το καμπαναριό που διασυνδέεται με ένα σύστημα σχοινιών, χρησιμοποιείται κατά τη διάρκεια των εορταστικών στιγμών. Σύμφωνα με την παλαιά παράδοση, οι καμπάνες απηχούν τις εικόνες και τις επιγραφές. Η κύρια καμπάνα φτιάχτηκε με τις εικόνες του Ιησού Χριστού και του Πρίγκιπα Alexander Nevsky. Η επιγραφή αναφέρει: "Αλλά έχω και άλλα πρόβατα που δεν είναι αυτής της πτυχής, πρέπει να τους φέρω κοντά και αυτούς για να ακούσουν τη Φωνή Μου". Κατόπιν θα υπάρξει ένα κοπάδι και ένας βοσκός. (Joh 10:16).

Η καθαγίαση και η εγκατάσταση των καμπαναριών πραγματοποιήθηκαν στις 7 Ιουνίου του 1898. Πεντακόσιοι στρατιώτες κλήθηκαν για να μεταφέρουν την κύρια καμπάνα από το σταθμό του τρένου στην περιοχή Τοομρεα και να την ανυψώσουν έπειτα στο καμπαναριό.

Το εικονοστάσιο

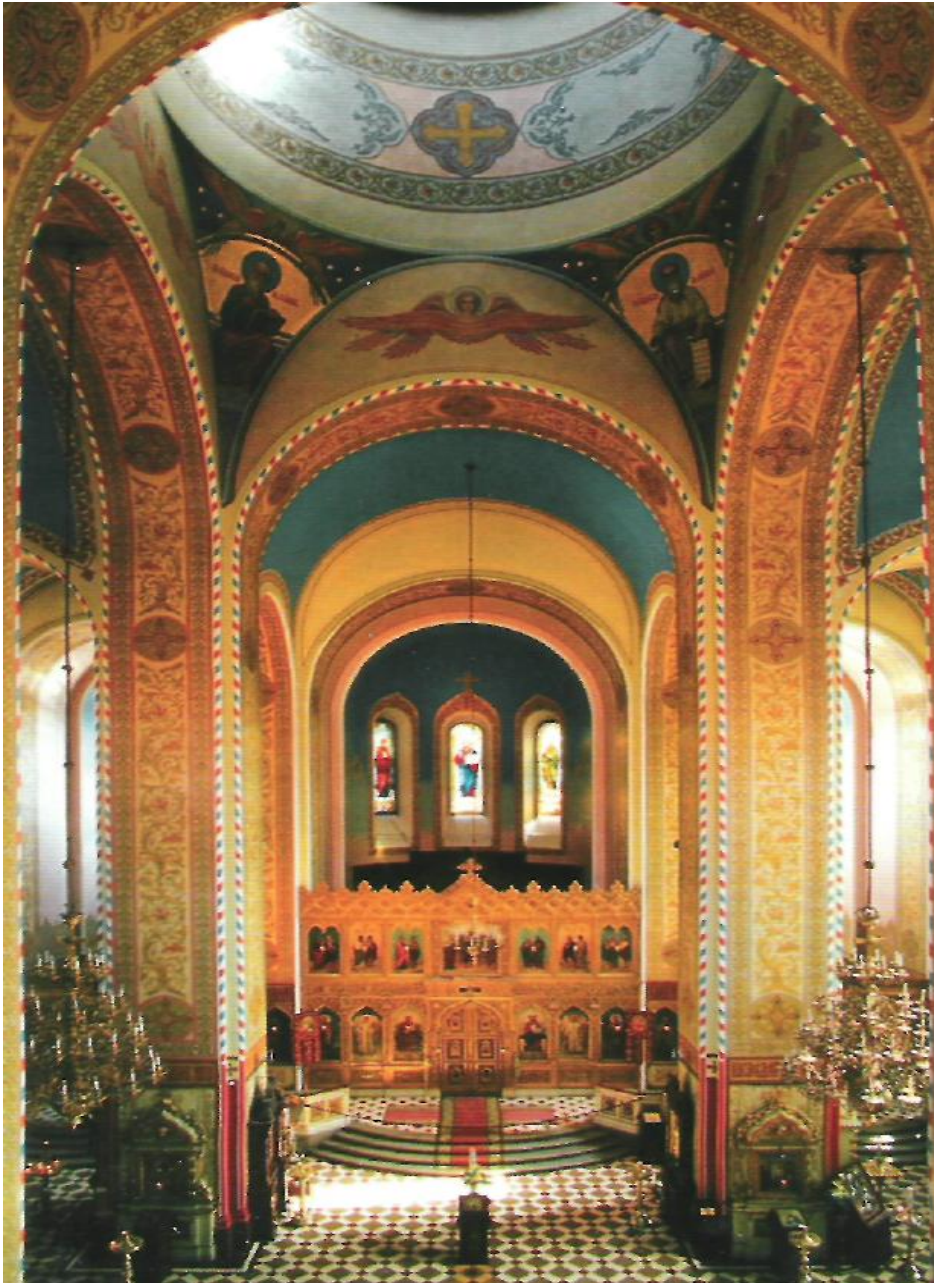
Το πρώτο που βλέπει κάποιος κατά την είσοδο του σε μια ορθόδοξη εκκλησία είναι μια "εικόνα" σχεδόν στο ύψος των ματιών του που συμπεριλαμβάνει ένα μεγάλο σύνολο εικόνων. Αυτό είναι το εικονοστάσιο, ένα σύμβολο της ενότητας της κοσμικής εκκλησίας, που ενώνει τους οπαδούς στη γη με τη θεϊκή εκκλησία, η οποία αποτελείται από τους ευλογημένους Αγίους και τους πιστούς που έχουν αποχωρήσει. Το εικονοστάσιο χωρίζει τον κύριο χώρο της εκκλησίας, (όπου οι πιστοί συγκεντρώνονται), από το βωμό (το πιο ιερό μέρος, το οποίο συμβολίζει το βασίλειο του ουρανού) ένας χώρος της σταθερής θείας παρουσίας.

Το εικονοστάσιο του Alexander Nevsky Cathedral προγραμματίστηκε αρχικά να κατασκευαστεί από μάρμαρο. Εντούτοις, δεδομένου ότι το θέμα συζητούνταν, προβλήθηκαν αντιρρήσεις κατά της μαρμάρινης επιλογής αν και ένα μαρμάρινο εικονοστάσιο θα είχε όλα τα πλεονεκτήματα όπως την επιβλητικότητα, την στερεότητα, την μονιμότητα και την αγνότητα. Παράλληλα θα εξαρτιόταν επίσης και από διάφορους άλλους παράγοντες: ένα κατάλληλο εσωτερικό (η μαρμάρινη ξυλεπένδυση των τοίχων, σοφίτες χορωδιών, επιχάλκωση της βασιλικής πόρτας κλπ...) και εικόνες που χρωματίζονται σε ένα εικονογραφικό ύφος όχι εξ ολοκλήρου κατάλληλο σε έναν καθεδρικό ναό βασισμένο στις εκκλησίες της Μόσχας του 17ου αιώνα. Εκτός αυτού, ένα μαρμάρινο εικονοστάσιο θα έπρεπε να κατασκευαστεί από μια ξένη εταιρία, η οποία θα μπορούσε να επιφέρει απρόβλεπτες περιπλοκές και καθυστερήσεις, ενώ το κόστος θα ήταν σημαντικά ψηλότερο.

Άλλα επιχειρήματα ευνόησαν την επιλογή ενός δρύνιου εικονοστασίου χωρίς επιχρύσωση, το οποίο θα ήταν φτηνότερο από το να ήταν φτιαγμένο από μάρμαρο, αλλά εξίσου στέρεο και ανθεκτικό. Εντούτοις η πρόταση απορρίφθηκε και αυτή με τη σειρά της, δεδομένου ότι ένα δρύνινο εικονοστάσιο θα είχε μια σκοτεινή εμφάνιση και θα σκούραινε περαιτέρω, πράγμα που δεν ήταν επιθυμητό. Κατά συνέπεια αφού η επιτροπή είχε αναθεωρήσει τις διάφορες επιλογές, αποφάσισε να φτιάξει ένα ξύλινο επιχρυσωμένο εικονοστάσιο, όπου οι εικόνες μπόρεσαν να είναι παραδοσιακού τύπου και που θα κόστιζε μόνο κατά το ήμισυ τουλάχιστον από ένα μαρμάρινο. Το κεντρικό εικονοστάσιο επρόκειτο να στηριχτεί σε δύο επίπεδα, ενώ τα πλευρικά θα ήταν σε ένα ενιαίο επίπεδο. Οι εικόνες όμως θα τοποθετούνταν πάντα σύμφωνα με ένα ακριβές σύστημα.

Το εικονοστάσιο έχει τρεις πόρτες. Η κεντρική πόρτα καλείται βασιλική πόρτα. Αυτή ανοίγει μόνο κατά τη διάρκεια των σημαντικότερων στιγμών της υπηρεσίας. Η βασιλική πόρτα έχει τις ακόλουθες εικόνες: η Annunciation εικόνα (Ευαγγελισμός της Θεοτόκου) και οι εικόνες των τεσσάρων Αποστόλων-Ευαγγελιστών. Δεξιά της βασιλικής πόρτας είναι η εικόνα του Ιησού Χριστού και αριστερά η εικόνα της μητέρας του Θεού.

Οι δευτερεύουσες πόρτες έχουν συνήθως επάνω τους τις κατά ζεύγος εικόνες των Αρχαγγέλων Michael και Gabriel ή των Αρχιδιακόνων Stephanos και Lawrence, και μερικές φορές τους παλαιούς ιερείς Melchisedek και Aaron . Στην ίδια χαμηλότερη σειρά υπάρχει πάντα η εικόνα των εκκλησιών. Η εικόνα απεικονίζει το γεγονός ή τον Άγιο για το οποίο έγινε ή για ποιους έγινε η εκκλησία (σε αυτήν την περίπτωση η εικόνα του Αλεξάνδρου Nevsky) καθώς επίσης και άλλες εικόνες που τιμώνται στην περιοχή. Η εικόνα που απεικονίζει την κοινωνία τοποθετείται στην κορυφή των βασιλικών πυλών. Το κέντρο της δεύτερης σειράς του εικονοστασίου καταλαμβάνεται πάντα από την εικόνα αποκαλούμενη "Deisis" - "Προσευχή". Απεικονίζει τον Ιησού Χριστό, τη μητέρα του Θεού και τον Ιωάννη τον βαπτιστή. Και στις δύο πλευρές υπάρχουν οι εικόνες των δώδεκα αποστόλων.

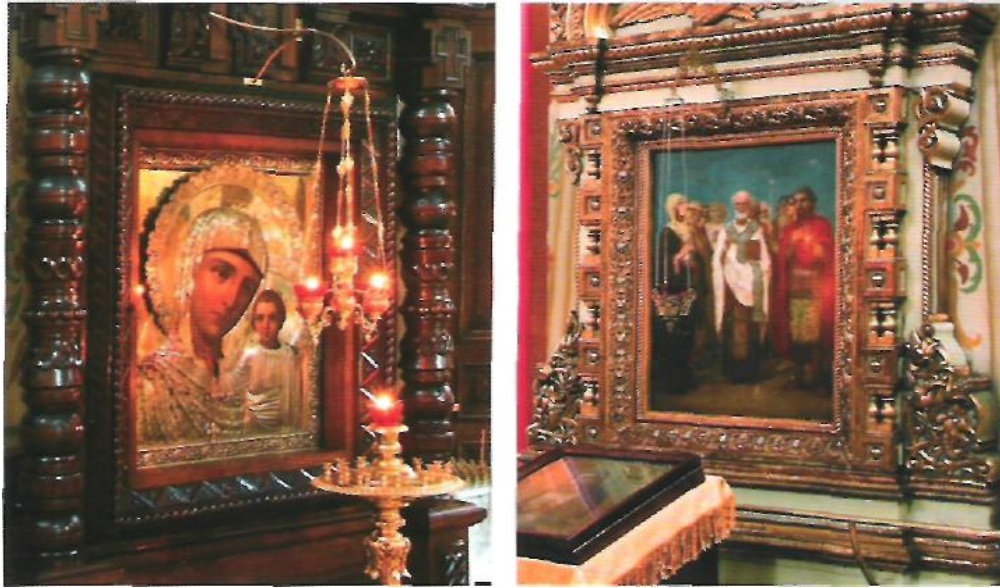
Οι αψίδες του κύριου θόλου είναι διακοσμημένες με τις παραδοσιακές εικόνες των τεσσάρων Ευαγγελιστών και κατά προσέγγιση δύο μέτρα ψηλές. Ζωγράφος ήταν ο Alexander Blaznov. Το ντεκόρ των τοίχων έγινε από το ζωγράφο Grigory Prokofyev σύμφωνα με τα σχέδια του Preobrazhensky.

Το εσωτερικό των καθεδρικών ναών, που ήταν όμοιο στις περισσότερες από τις παλαιές εκκλησίες, είναι αρχιτεκτονικά σαφές ότι δεν υπάρχει κανένα γείσο ή κάποια διακοσμητική ανακούφιση, ενώ η εσωτερική ζωγραφική είναι επίσης αρκετά απλή. Όμως η αφθονία φωτός από ψηλά, που διαδίδεται ομοιόμορφα μέσα από το εσωτερικό, επιτρέπει τη χρήση 'κάπως βαριών' τόνων, δηλαδή κάποια ακολουθία στις εσωτερικές συναρμολογήσεις και το εικονοστάσιο.

Το αρχικό σχέδιο απαιτήσε ένα μαρμάρινο εικονοστάσιο, αλλά αντικαταστάθηκε με ένα επιχρυσωμένο ξύλινο κατά τη διάρκεια της κατασκευής.

Οι εικόνες χρωματίστηκαν στο εργαστήριο του ακαδημαϊκού Alexander Novoskoltsev. Το εικονοστάσιο κατασκευάστηκε στο γενικό ύφος της εκκλησίας χωρίς προεξοχές ή μεγαλύτερες λεπτομέρειες και καλύφθηκε με επιμελημένες γλυπτικές, οι οποίες επιχρυσώνονται και επομένως εμφανίζονται να σφυριλατούνται από μέταλλο. Προκειμένου να υπογραμμιστούν τα έργα ζωγραφικής του κύριου εικονοστασίου και να συγκεντρωθεί η προσοχή των πιστών σε αυτό, το φως έπρεπε να μειωθεί από την ανατολική κατεύθυνση ενώ έπρεπε να αποδυναμωθεί από τα παράθυρα του κύριου βωμού, τα οποία αποτελέστηκαν αναλόγως από ένα 'λεκιασμένο' γυαλί. Τα 'λεκιασμένα' παράθυρα γυαλιού δημιουργήθηκαν από τον Emil Steinke της Αγίας Πετρούπολης σύμφωνα με ένα σχέδιο του Abrosimov. Οι πολύ περιορισμένοι διαθέσιμοι πόροι για την εσωτερική διακόσμηση δεν αρκέστηκαν να καλύψουν τους τοίχους με τις τοιχογραφίες. Υπάρχουν μόνο τα έργα ζωγραφικής στις κύριες ασίδες των θόλων καθώς επίσης και στις ασίδες του κεντρικού βωμού. Πρέπει να επισημανθεί ότι ο καθεδρικός ναός είναι ηχητικά μια τυχερή εξαίρεση μεταξύ των παρόμοιων εκκλησιών και αρχαίων και σύγχρονων εκκλησιών. Το τραγούδι μπορεί να ακουστεί σαφώς σε όλα τα μέρη του καθεδρικού ναού καθώς και οι ιερείς, οι διάκονοι και οι ψάλτες υποστηρίζουν ότι αισθάνονται εξίσου άνετα να τραγουδήσουν στο βωμό και στις σοφίτες.

Η Kazan Mother της εικόνας του Θεού (εικόνα στο αριστερό). Ο αυτοκράτορας Nicholas II έδωσε μια εικόνα στον καθεδρικό ναό απεικονίζοντας τους ένδεκα Αγίους(οι θεϊκοί φύλακες της βασιλικής οικογένειας), που τιμούν τη μνήμη τους στις 17 Οκτωβρίου, όπου το αυτοκρατορικό τραίνο εκτροχιάστηκε το 1888, αλλά ευτυχώς, κανένας δεν τραυματίστηκε (εικόνα δεξιά).

Οι εικόνες του εικονοστασίου, που αγγίζουν τον αριθμό 55, χρωματίστηκαν από τον καλλιτέχνη Alexander Novoskoltsev της Αγίας Πετρούπολης. Οι εικόνες χρωματίστηκαν στην απόχρωση του χαλκού και του ψευδάργυρου. Ο Novoskoltsev χρωμάτισε επίσης τέσσερις μεγάλες εικόνες για τον καθεδρικό ναό, [απεικονίζοντας την ST Catherine, τον ST Nicholas, την Kazan μητέρα του Θεού και την εικόνα των Αγίων που γιορτάζουν στις 30 Οκτωβρίου (17 Οκτωβρίου σύμφωνα με το παλαιό ημερολόγιο) η ημέρα που το αυτοκρατορικό τρένο συνετρίβη και δεν τραυματίστηκε ο αυτοκράτορας ή τα μέλη της οικογένειάς του]. Όλες οι εικόνες που βρίσκονταν στους τοίχους των θέσεων βωμών και στις πλευρές των στυλοβατών αντιπροσώπευαν το λεπτό ύφος ζωγραφικής του 19ου-20ου αιώνα του Ταλλίν.

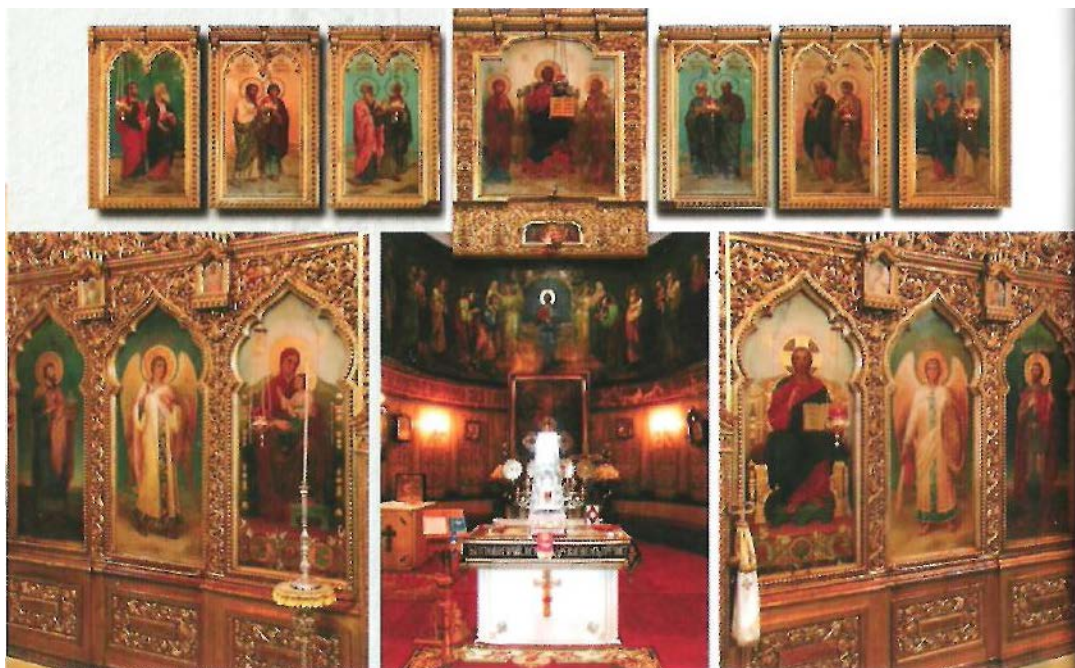
Η εσπευσμένη ολοκλήρωση της οικοδόμησης, ως αποτέλεσμα των μακροχρόνιων καθυστερήσεων στην αρχική περίοδο, όταν τέθηκαν τα θεμέλια γινόταν πραγματικότητα. Μόλις 6-7 έτη μετά από την ολοκλήρωση παρατηρήθηκαν οι πρώτες ατέλειες: το ασβεστοκονίαμα τσιμέντου έπεφτε από το Façade σε μερικά σημεία, ενώ η σκουριά έγινε ορατή κάτω από το στρώμα του χρυσού στους θόλους. Οι προσόψεις επισκευάστηκαν αρχικά το 1910. Δέκα μεταλλικά φανάρια έγιναν επίσης για τον καθεδρικό ναό στην Αγία Πετρούπολη εκείνο το έτος και η μοίρα τους είναι άγνωστη.

Η ειρηνική ύπαρξη του καθεδρικού ναού τελείωσε όπως ο εμφύλιος πόλεμος στη Ρωσία. Η κατεδάφιση του καθεδρικού ναού που θεωρήθηκε από μερικούς ως μνημείο στον εκρωσισμό της Εσθονίας, συζητήθηκε αρκετές φορές το 1922 και πάλι το 1928. Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος και η ναζιστική περίοδος ήταν επίσης σκληροί για τον καθεδρικό ναό. Τον έκλεισαν το Φεβρουάριο του 1941 και το ζήτημα της κατεδάφισης της κύριας ορθόδοξης εκκλησίας στην Εσθονία προέκυψε για ακόμη μία φορά. Οι Ναζί σκόπευαν να πάρουν τις καμπάνες στη Γερμανία, αλλά το μόνο που κατόρθωσαν ήταν να ρίξουν κάτω το "γλωσσίδι" της μικρής καμπάνας, το οποίο και έκανε ζημιά στη βόρεια σκάλα.

Το υπόγειο της εκκλησίας τελικά το έκλεισαν το 1947. Ο χώρος χρησιμοποιήθηκε αρχικά ως καταφύγιο βομβών και μετατράπηκε αργότερα σε χώρο καταθέσεων βιβλίων για την πολυδιατηρημένη δημόσια βιβλιοθήκη της Εσθονίας και αυτήν την περίοδο είναι η εθνική βιβλιοθήκη. Η επένδυση από μόλυβδο ήταν απαραίτητη για να αντισταθμίσει την επίδραση των ηχητικών κυμάτων στις άλλες κατασκευές της εκκλησίας.

Αποφασίστηκε ότι η γενική επισκευή του καθεδρικού ναού, που άρχισε το 1990, έπρεπε επίσης να περιλάβει και τις στέγες. Οι διοργανωτές αντιμετώπισαν την επιλογή της χρησιμοποίησης του γαλβανισμένου μετάλλου, που θα ήταν λιγότερο δαπανηρό και θα επέτρεπε την ολοκλήρωση της εργασίας μέσα σε μια εποχή, ή την αποκατάσταση των ιστορικών καλύψεων των θόλων. Αποφασίστηκε να αποκατασταθεί το αρχικό υλικό της κατασκευής της χάλκινης σκεπής. Η εργασία διάρκεσε αρκετά έτη και πραγματοποιήθηκε από την ομάδα του V.Golubev από την Αγία Πετρούπολη. Οι συνολικά οξειδωμένοι παλαιοί σταυροί αντικαταστάθηκαν επίσης από νέους, ακριβή αντίγραφα των πρωτοτύπων, εκείνη την περίοδο. Οι σταυροί αποτελέστηκαν από ανοξείδωτο χάλυβα, καλύφθηκαν με χαλκό και επιχρυσώθηκαν. Αφού ολοκληρώθηκε η επισκευή της στέγης, άρχισε η αποκατάσταση των προσόψεων. Όλη η εργασία σχετικά με το ασβεστοκονίαμα και τη ζωγραφική εκτελέστηκε σύμφωνα με τις σύγχρονες μεθοδολογίες αποκατάστασης βασισμένες στα στοιχεία που αποκτήθηκαν με την εξέταση και τον καθαρισμό.

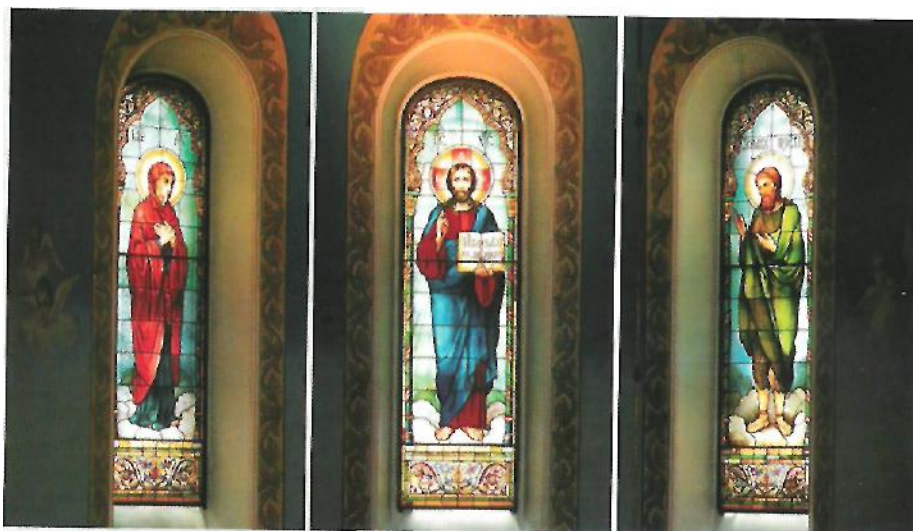

Μια άποψη του κύριου βωμού μέσω της ανοιγμένης βασιλικής πόρτας, των εικόνων του κατώτατου σημείου και των κορυφαίων σειρών του εικονοστασίου. Η φωτογραφία έγινε κατά τη διάρκεια του Πάσχα, όταν ο καθεδρικός ναός ήταν ιδιαίτερα γενναϊόδωρα διακοσμημένος.

Η κεντρική διακόσμηση του κύριου βωμού είναι η τεράστια εικόνα (11 X 3.5 μέτρα) "Οι Ευχαριστίες" ή "Η Κοινωνία Αποστόλων" από το ζωγράφο Mikhail Vasilyev της Αγίας Πετρούπολης το 1899 στο ύφος του μωσαϊκού του 11ου αιώνα Αγία Τράπεζα στον καθεδρικό ναό Sophia του Κίεβου. Η ζωγραφική χαρακτηρίζεται από ένα σαφές, ακαδημαϊκά-ακριβές ύφος, που η αρμονία του χρώματος απεικονίζει τον ειρηνικό ρυθμό της κυκλοφορίας των αποστόλων ευσεβώς που αντιμετωπίζει ευσεβώς το Χριστό. Η εικόνα του Ιησού Χριστού χρωματίστηκε στη διακοσμημένη αγίδα του τυποποιημένου διαστήματος των βωμών. Οι εικόνες των αποστόλων απεικονίζονται σαν κενό διάστημα απαλλαγμένο οποιονδήποτε λεπτομερειών. Αυτό δημιουργεί μια αίσθηση της μεγαλοπρεπούς, αληθινά αφοσιωμένης σοβαρότητας, της θεϊκής ηρεμίας και συμφιλίωσης. Το καταλληλότερο περιβάλλον για το μυστήριο των Ευχαριστιών. Η επίσημη διακόσμηση των βωμών γίνεται από άσπρο μάρμαρο Carrara από τις δωρεές των ορθόδοξων κατοίκων.

Οι αστόλιστοι πίνακες κοινωνίας φαίνονται κάπως απροσδόκητοι στην καθαρότητά τους, ειδικά μεταξύ των δεσποτικών έργων ζωγραφικής και των καταπληκτικών 'λεκιασμένων' παραθύρων γυαλιού.

Τα "λεκιασμένα" παράθυρα της εκκλησίας

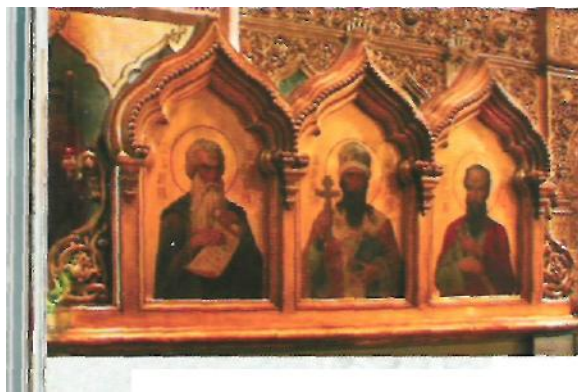
Η κύρια εικόνα πίσω από την Αγία Τράπεζα(ή κύριο γλυπτό πίσω από το βωμό) "το μυστήριο των Ευχαριστιών" χρωματίστηκε από τον Mikhail Vasilyen από λινέλαιο στον καθεδρικό ναό το 1899.

Ο κύριος πίνακας της κοινωνίας είναι η πιο ιερή θέση της χριστιανικής εκκλησίας. Ο πίνακας της κοινωνίας της ορθόδοξης εκκλησίας είναι ένας τετράπλευρος φραγμός στο κέντρο του βωμού. Πνευματικά συμβολίζει τη θεϊκή διανομή του πανίσχυρου καθώς επίσης και της κασετίνας του Χριστού, δεδομένου ότι το σώμα του τοποθετείται σε αυτόν: επομένως κανένας εκτός από τους ιερείς έχει την άδεια για να τον αγγίξει.

Ο κύριος βωμός, η πιο ιερή θέση. Ο θρόνος του Αρχιεπισκόπου βρίσκεται στην ανατολική πλευρά του βωμού, σε μια πλατφόρμα ο Αρχιεπίσκοπος κατοικεί εδώ κατά τη διάρκεια ορισμένων στιγμών της υπηρεσίας. Οι εικόνες στους τοίχους του κύριου βωμού.

Εικόνες της δεξιάς σοφίτας: Vasily the Great, Grigory Bogoslov και ST John Chrysostom (Ioann Zlatoust).

Εικόνες της αριστερής σοφίτας: οι Άγιοι Pavel, Dmitry και John

Οι προσευχές και τα τραγούδια που ψάλλονται στον καθεδρικό ναό είναι γραμμένα στη σλαβική γλώσσα εκκλησιών η χορωδία εκτελεί και τους παλαιούς ρωσικούς ύμνους και τις αρχικές εργασίες από τους διάσημους θρησκευτικούς συνθέτες. Ο διευθυντής, ο ενεργειαρχιερέας και οι ιερείς διευθύνουν τις υπηρεσίες και τα κηρύγματα παραδίδονται στα ρωσικά.

ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ ST VLADIMIR

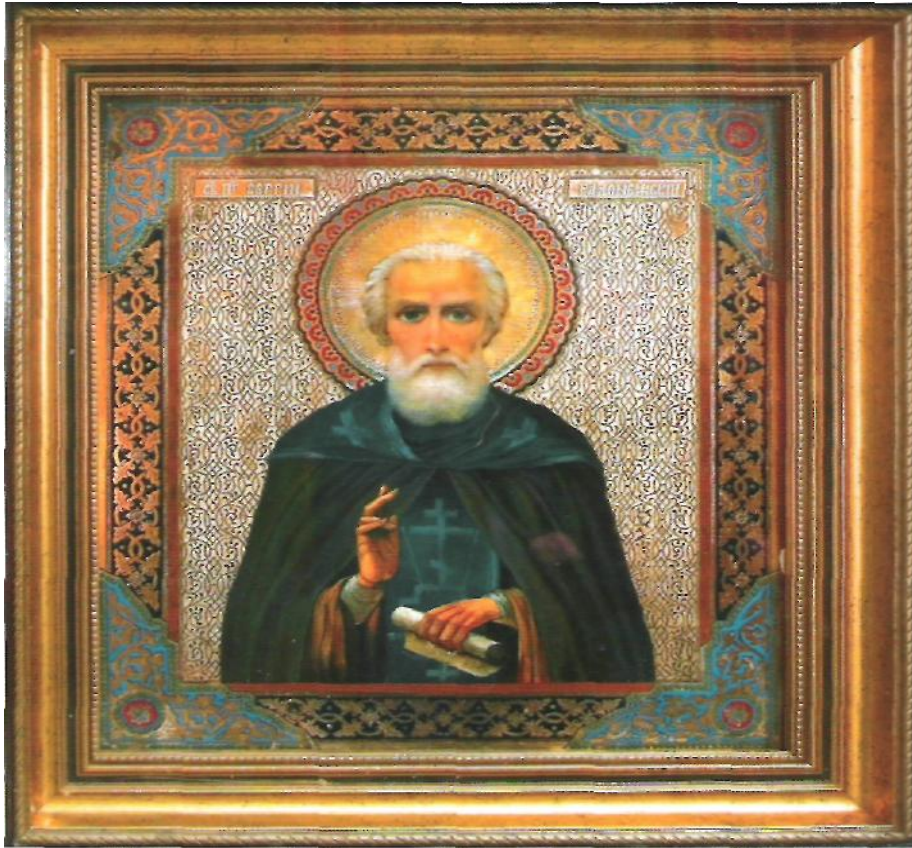
Ο Alexander Nevsky Cathedral έχει τρεις βωμούς. Το παρεκκλήσι αριστερά του κεντρικού ήταν αφιερωμένο στον πρίγκιπα Vladimir Equal τον απόστολο (βλ. τη φωτογραφία). Ο Prince Vladimir ήταν ο γιος του Svyatoslan, γεννημένος το 963. Παρουσιάστηκε επάνω από το ειδωλολατρικό Dobrynya, αδελφός της μητέρας του. Το 972, ο πρίγκιπας Vladimir έγινε ο κυβερνήτης Novgorod. Το 980, ο Vladimir οδηγεί μια στρατιωτική εκστρατεία ενάντια στο Κίεβο, το οποίο είχε κυβερνήτη από τον αδελφό του Yaropolk. Νίκησε τον Vladimir και έγινε ο κυβερνήτης του Κίεβου. Κατάκτησε την Galitsia, κατέστειλε τους ανθρώπους του Vyatich, πάλεψε ενάντια στο Pechenegs και επέκτεινε την εξουσία του από τη θάλασσα της Βαλτικής στο Βορρά στο River Bug στο νότο.

Ίδρυσε τα είδωλα στους λόφους στο Κίεβο, στο οποίο γινόντουσαν οι ανθρώπινες θυσίες. Κατά συνέπεια οι Varyags Theodore και John πέθαναν για τη χριστιανική πίστη εκεί. Οι περιστάσεις του θανάτου τους, έδωσαν μια μεγάλη εντύπωση στον Vladimir και άρχισε να έχει αμφιβολίες για τις ειδωλολατρικές πεποιθήσεις.

ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ ΤΟΥ ST SERGIUS

Το παρεκκλήσι δεξιά της κεντρικής εισόδου είναι αφιερωμένο στον ST Sergius Radonezh. Ο ST Sergius Radonezh (κοσμικό όνομα Varfolomei) είναι γνωστό ως ασκητής της Ρωσίας και μετασχηματιστής της μοναστικής ζωής στη βόρεια Ρωσία. Προήλθε από μια σεβαστή οικογένεια, οι γονείς του Cyril και Mary ήταν μέλη της αριστοκρατίας Rostov και έζησαν στο φέουδό τους κοντά σε Rostov, όπου Sergius γεννήθηκε το 1314 (σύμφωνα με άλλες πηγές το 1319). Οι προσπάθειές του να γίνει εγγράμματος ήταν αρχικά ανεπιτυχείς, αλλά χάρη στην υπομονή και τη σκληρή εργασία, έμαθε σύντομα την Αγία Γραφή και επέδειξε το ενδιαφέρον του για την εκκλησία και τη μοναστική ζωή. Οι γονείς του Sergius έπρεπε να αφήσουν το Rostov περίπου το 1330 και εγκαταστάθηκαν στην πόλη Radonezh (54 χιλιόμετρα από τη Μόσχα). Μετά από το θάνατό τους ο Sergius έφυγε για το μοναστήρι Hodkono-Pokrovski, όπου ο μεγαλύτερος αδελφός του Stephanos ήταν μοναχός. Προσπαθώντας για την "καλύτερη μοναστηριακή ζωή", ενώ ο Sergius δεν έμεινε εκεί για πολύ, αφού είχε πείσει τον αδελφό του να τον ακολουθήσει, κατασκεύασε ένα μοναστήρι από τον ποταμό Konchura έως το δάσος Radonezh, όπου έχτισε (γύρω το 1335) τη μικρή ξύλινη εκκλησία της ιερής τριάδας που έγινε ο ιερός καθεδρικός ναός Τριάδος. Το μοναστήρι το ονόμασε των ερημιτών. Ο Stephanos έφυγε σύντομα, απρόθυμος να υπομείνει τις δυσκολίες, ενώ ο Sergius έγινε μοναχός το 1337. Άλλοι μοναχοί άρχισαν να μαζεύονται γύρω απ' αυτόν και σε μερικά έτη, ένα μοναστήρι καθιερώθηκε και ο Sergius έγινε δεύτερος ηγούμενος του (Mitrophanes ήταν ο πρώτος) και ιερέας (από 1354), το οποίο χρησίμευσε ως ένα παράδειγμα για την ταπεινότητα και την εργατικότητά του. Η φήμη του αυξήθηκε βαθμιαία: απ' όλες τις τάξεις των πολιτών, αγρότες και πρίγκιπες, άρχισαν να επισκέπτονται το μοναστήρι του και πολλοί που εγκαταστάθηκαν σε αυτό, δώρισαν όλη την περιουσία τους σε αυτό.

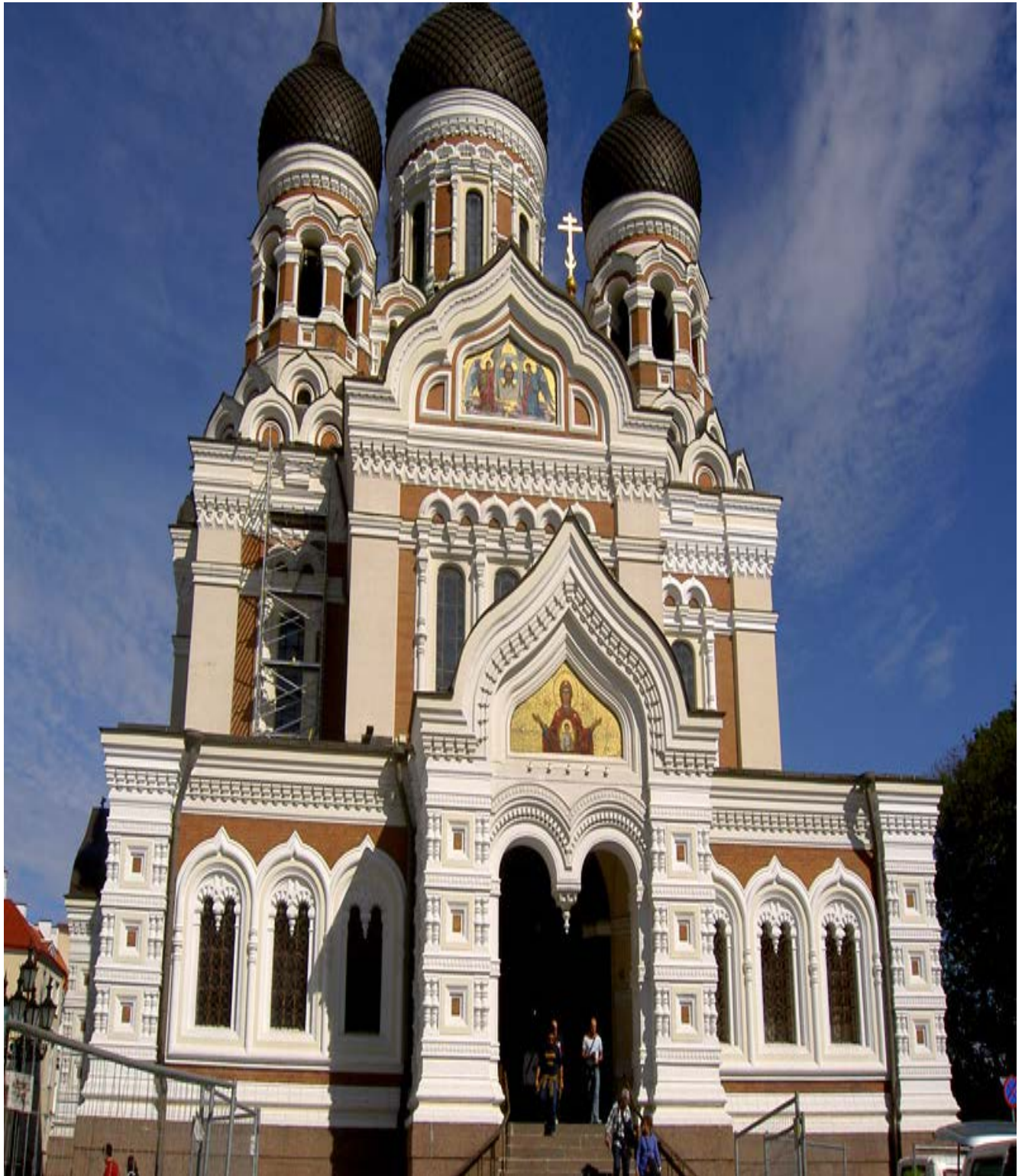
Η φήμη του Sergius έφθασε ακόμη και στο Tsargrad (Κωνσταντινούπολη) και ο πατριάρχης Philotheus έστειλε μια ειδική αποστολή μαζί με έναν σταυρό, για να του δείξει την ευγνωμοσύνη του, στην οποία επαινούσε τον Sergius για την ενάρετη ζωή του και του πρότεινε να ιδρύσει μια νέα κοινότητα στο μοναστήρι.

Ο Sergius ακολούθησε τις συμβουλές που του έστειλε ο πατριάρχης Philoteus και ίδρυσε μια κοινότητα στο μοναστήρι με την έγκριση του μητροπολίτη Alexy. Καθιέρωσε λοιπόν έναν κοινοτικό χάρτη, ο οποίος υιοθετήθηκε αργότερα σε πολλά ρωσικά μοναστήρια. Ο μητροπολίτης Alexy προσπάθησε να πείσει τον Sergius να γίνει ο διάδοχός του μετά από το θάνατό του, αλλά ο Sergius απέρριψε την πρόταση του. Ο Sergius πέθανε το 1392 και θάφτηκε, ενάντια στη θέλησή του, σύμφωνα με την επιθυμία του μητροπολίτη της Μόσχας Cyprian στο μοναστήρι Troitski. Τα λείψανά του έμειναν στο έδαφος για 30 έτη μέχρι που ένα βράδυ φανερώθηκε ένας άγιος στον ύπνο ενός θεοσεβούς ατόμου (το όνομα του δεν είναι γνωστό αλλά είχε άμεση σχέση με την εκκλησία) και του είπε: « Πέστε στον ηγούμενο του μοναστηρίου μου ότι δεν πρέπει να κρατήσει άλλο το σώμα μου στη γη, όπου ενοχλείται από το ύδωρ ». Έτσι και έγινε. Η τελετή της αποκάλυψης των ιερών λειψάνων πραγματοποιήθηκε στις 5 Ιουνίου του 1422, όπου ο Sergius Radonezh αγιοποιήθηκε 30 έτη αργότερα.

Η εκκλησία του Alexander Nevsky το 1991

Η εκκλησία του Alexander Nevsky το 2007

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ St NICHOLAS

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ St NICHOLAS

Η ιστορία οικοδόμησης της εκκλησίας του St Nicholas αρχίζει το πρώτο μισό του 13ου αιώνα, αν και εμφανίζεται σε ιστορικά αρχεία αργότερα, το 1316. Πιθανώς μια προσωρινή ξύλινη εκκλησία κατασκευάσθηκε στην περιοχή του παρόντος οικοδομήματος το 1230. Σύμφωνα με στοιχεία, το τελευταίο τέταρτο του 13ου αιώνα μια πέτρινη κατασκευή αντικατέστησε την ξύλινη. Το νέο κτήριο ήταν μια αίθουσα-εκκλησία που με την ευρεία και σύντομη κάτοψη θεμελίων του, ανήκει στη westphalian σχολή της εκκλησιαστικής αρχιτεκτονικής.

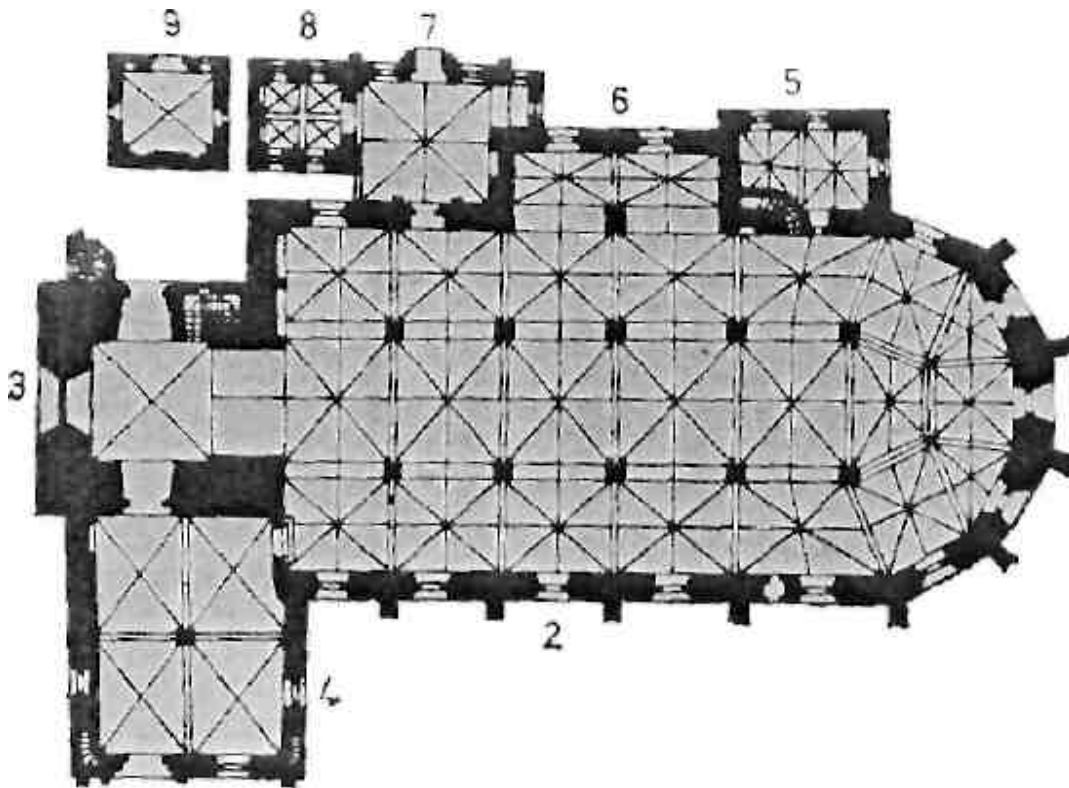
Η κατασκευή αποτελούνταν από τρεις διαδρόμους και οι διάδρομοι ήταν αρκετά χαμηλότεροι από τους υπάρχοντες δευτερεύοντες. Το κεντρικό κλίτος του ναού ήταν ευρύτερο από τους διαδρόμους. Στην ανατολή υπήρχε ένα τετραγωνικό ιερό του ίδιου πλάτους, το οποίο συνδεόταν μαζί του και στη βόρεια πλευρά του ιερού υπήρχε ένα σκευοφυλάκιο. Η εκκλησία ήταν πιθανώς θολωτή. Οι υπόγειοι θάλαμοι δεν υποστηρίζονταν από τους τετραγωνικούς στυλοβάτες, και από τις τετραγωνικές lisena-type κολώνες ήταν εντοιχισμένες στον τοίχο, ο οποίος δεν άφηνε το περιθώριο μεγάλης προβολής τους. Το προαναφερθέν μοτίβο καθώς επίσης και η κάτοψη θεμελίων πρέπει να έχουν προέλθει από τη Westphalia, καθώς το μοτίβο ήταν γνωστό και στις Βαλτικές πόλεις.

Το οικοδόμημα είχε πιθανώς τρεις πύλες. Η νότια πύλη με το trefoil (στολίδι σε σχήμα τριφυλλιού) διαμορφωμένο στο ανώτερο μέρος της στον τοίχο του δεύτερου κόλπου του νότιου διαδρόμου, έχει διασωθεί μερικώς. Κατά πάσα πιθανότητα μια άλλη πύλη του ίδιου τύπου τοποθετήθηκε στην περιοχή της υπάρχουσας βόρειας πύλης. Η υπάρχουσα βόρεια πύλη ήταν στο δυτικό τοίχο και χρησίμευε ως κύρια πύλη που οδηγούσε σε μία μικρή τετράγωνη επέκταση (στην οδό Ruiitli) μπροστά από την εκκλησία. Η ευδιάκριτη φυτική διακόσμηση της κύριας πύλης μοιάζει πολύ με τα μοτίβα διακοσμήσεων της κύριας πύλης του καθεδρικού ναού Linköping στη Σουηδία και εκείνων των εκκλησιών της Gotland. Με βάση αυτήν την ομοιότητα μπορούμε να χρονολογήσουμε την πύλη στον πρόσφατο 13ο αιώνα.

Η εκκλησία του St Nicholas σχεδιάστηκε αρχικά ως χαμηλό κτήριο. Σύμφωνα με σχέδια της εκκλησίας, ο πύργος δεν ήταν σχεδιασμένος ψηλός. Οπότε ο οπλισμός ήταν λιγότερος από ότι απαιτείτο, με αποτέλεσμα τα θεμέλια που κατασκευάστηκαν, να είναι σχετικά ανίκανα να συγκρατήσουν με ασφάλεια τόσο βάρος. Το δωμάτιο κάτω από τον πύργο επρόκειτο να συνδεθεί με το κεντρικό κλίτος του ναού, με τη βοήθεια μιας ευρύχωρης αψίδας. Η αρχική κύρια πύλη προεξείχε του τοίχου δημιουργώντας μια αψίδα, ενώ τοποθετήθηκε σε ένα ειδικά κομμένο άνοιγμα για να αντικαταστήσει την προηγούμενη βόρεια πύλη. Είναι εμφανής η έλλειψη οποιασδήποτε μεγαλοπρέπειας που χαρακτηρίζει τις γοθικές κατασκευές (όσον αφορά τις λεπτομέρειες των πυλών). Αυτό είναι ακόμα πιο εμφανές εάν συγκρίνουμε την πύλη με την κύρια πύλη της ST Mary στην Toompea που είναι φτιαγμένη με μεγαλοπρέπεια και με όλες τις λεπτομέρειες που σχετίζονται με την πύλη και με τμήμα της σχηματισμένης αψίδας.

ΚΑΤΟΨΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ St Nicholas

- 1: χορωδία
- 2: κύριο σώμα
- 3: πύργος
- 4: ST Matthew (ST Anthony)
- 5: σκευοφυλάκιο
- 6: παρεκκλήσια που συνδέθηκαν με το βόρειο διάδρομο
- 7: αίθουσα εισόδου (πρώην ST George Παρεκκλήσι)
- 8: Clodt's Παρεκκλήσι
- 9: Holstein-Beck's Παρεκκλήσι

Στο 13ο αιώνα η πλατειά και χαμηλή εκκλησία έπρεπε να εκπληρώσει πολλούς σκοπούς εκτός από την κύρια λειτουργία της ως μια θέσης λατρείας. Το μέρος επάνω από την επικάλυψη της θολωτής κατασκευής, χρησιμοποιήθηκε ως κατάστημα. Τέτοια χρήση είναι χαρακτηριστική για τις εκκλησίες που κατασκευάζονται από εμπόρους στις βαλτικές πόλεις εκείνη την περίοδο. Ακόμη εκτός από αυτές τις δύο ιδιότητες της, η εκκλησία πολλές φορές είχε θέση καταφύγιου. Σε αυτό το συμπέρασμα οδηγούμαστε από το γεγονός ότι στους τοίχους του καταστήματος του ορόφου επάνω από την επικάλυψη, βρέθηκαν πρόχειρες θολωτές κατασκευές που στο εσωτερικό τους έκρυβαν πολεμίστρες.

Εκτός από τον πύργο προστέθηκαν στην εκκλησία το 14ο αιώνα και τα παρεκκλήσια. Πληροφορίες υπάρχουν για δύο από αυτά: το 1342 αναφέρεται κατασκευάστηκε το παρεκκλήσι της ST Barbara (από τη βόρεια πλευρά του πύργου) και το 1370 το παρεκκλήσι του ST Matthew (από τη νότια πλευρά του πύργου). Κρίνοντας από τα τελευταία, τα παρεκκλήσια πρέπει να είναι χαμηλά, με δύο κόλπους μακριούς και όπως συνέβη και με την ίδια την εκκλησία, οι σοφίτες τους θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ως αποθήκες ή καταφύγια. Από το παρεκκλήσι της ST Barbara μόνο η πύλη έχει διασωθεί. Δεν υπάρχει κανένα χαρακτηριστικό στοιχείο των πυλών του 15ου αιώνα του Ταλλίνν. Από αυτή την άποψη μοιάζει με τη βόρεια πύλη της εκκλησίας του Holy Ghost που χρονολογείται την ίδια σχεδόν περίοδο (στα μέσα του 14ου αιώνα) και τη νότια πύλη του μοναστηριακού ναού της ST Catherine που είναι λίγο παλαιότερης κατασκευής.

Η ανακατασκευή του κτιρίου του 13ου αιώνα άρχισε πιθανώς στην πρώτη δεκαετία του 15ου αιώνα. Κατά τη διάρκεια της εργασίας, το ιερό και το κύριο σώμα της εκκλησίας εκσυγχρονίστηκαν.

Η εκκλησία διατήρησε όμως το αρχικό πλάτος της. Το καμπαναριό έχει οχτώ καμπάνες που φημολογείται ότι είναι δωρεές πλουσίων. Ο πύργος και τα παρεκκλήσια απέκλεισαν την επέκταση της οικοδόμησης δυτικά. Λόγω αυτού η κύρια ανακατασκευή πραγματοποιήθηκε στο ανατολικό μέρος όπου το στενό τετραγωνικό ιερό αντικαταστάθηκε από το ένα πολύγωνο που τοποθετήθηκε η χορωδία, ίσο με το πλάτος της εκκλησίας. Οι δευτερεύοντες διάδρομοι τώρα διαμορφώνουν έναν πομπικό διάδρομο γύρω από τη χορωδία. Αφήνοντας το πλάτος των διαδρόμων αμετάβλητο, στο κτίριο δόθηκε μια βασιλική μορφή. Η εκκλησία είναι θολωτή με τους τοξωτούς διαγώνιους υπόγειους θαλάμους να υποστηρίζονται στο κεντρικό κλίτος του ναού από τους τετραγωνικούς στυλοβάτες ενώ στο τέλος της χορωδίας αποκτούν μια λεπτή οκτάγωνη μορφή. Οι τοίχοι των υπόγειων θαλάμων, στηρίζονται σε ωτίδες που η μορφή τους μοιάζει αρκετά με αυτήν των εγκάρσιων αψίδων, και είναι παρόμοιοι με την τοιχοποιία άλλων κτιρίων που ολοκληρώνονται την ίδια χρονική περίοδο. Το εικονοστάσιο είναι το κύριο διακοσμητικό στοιχείο στο εσωτερικό της εκκλησίας. Το 1423, όταν τερματίστηκαν οι εργασίες κατασκευής στο κύριο σώμα και τη χορωδία, άρχισε η ανοικοδόμηση του παλαιού χαμηλού πύργου σε έναν ψηλό νέο πύργο. Σύντομα όμως σταμάτησαν οι εργασίες μετά από αίτημα του Order Master: προφανώς υπήρχαν φόβοι ότι ο ψηλός πύργος θα ήταν μειονέκτημα για την Τοομρεα. Η οικοδόμηση του πύργου διήρκεσε για δεκαετίες και ήταν τόσο αργή που τελικά ολοκληρώθηκε το 1514. Όμως ο πύργος παρέμεινε ατελής το 15ο αιώνα, καθώς η προσοχή στράφηκε στην οικοδόμηση των παρεκκλησιών.

ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΑ ST George, ST Barbara & ST Matthew

Στη δυτική πλευρά του βόρειου διαδρόμου χτίστηκε ένα παρεκκλήσι του ST George αποτελούμενο από δύο χώρους. Χρησίμευσε και σαν τόπος συγκέντρωσης αφού βρισκόταν δίπλα στην κύρια πύλη.

Μεταξύ του παρεκκλησιού του ST George και του σκευοφυλακίου στο βόρειο τοίχο της χορωδίας, χτίστηκε ένα παρεκκλήσι αποτελούμενο από δύο χώρους, το οποίο συνδέθηκε άμεσα με τη βοήθεια δύο τοξωτών στοών με το βόρειο διάδρομο. Το παρεκκλήσι της ST Barbara από τη βόρεια πλευρά του πύργου και το παρεκκλήσι του ST Matthew (που πριν ονομαζόταν ST Anthony) από τη νότια πλευρά του πύργου ανοικοδομήθηκαν επίσης.

Μεταξύ του 1486 και του 1492, το παρεκκλήσι του ST Matthew έγινε μεγαλύτερο με τους δύο χώρους και αρκετά υψηλότερο. Το εξωτερικό σχέδιο του παρεκκλησιού, που χτίζεται από τον κτίστη Andreas Kam, είναι ξεχωριστό. Κατ' αρχήν το αέτωμα με τις διακοσμητικές ρηχές θέσεις του (ως στοιχείο ντεκόρ ένα τέτοιο αέτωμα έφθασε στο Ταλλίνν στο πρώτο μισό του 15ου αιώνα) και κατόπιν η πόρτα των σύνθετων αψίδων που εμπνεύστηκε από την κύρια πύλη του μοναστηριακού ναού της ST Catherine. Όσον αφορά το εσωτερικό, το παρεκκλήσι με την ενιαία κεντρική αποβάθρα του, είναι μια κατασκευή συγκεντρωμένου τύπου που συχνά συναντάμε στην δυτική Εσθονία και στο νησί Saaremaa (το παρεκκλήσι του Kuressaare Castle, της Holy Cross Church, κ.λ.π.). Με την ολοκλήρωση του παρεκκλησιού του ST Matthew τερματίστηκαν οι εκτενείς δραστηριότητες κατασκευής. Κατά τη διάρκεια της εργασίας η βασιλική χωρική μορφή της εκκλησίας χαρακτηριστική προγενέστερη γοθτική (Early Gothic), συνδυάστηκε με την αρχή της διαστημικής ενότητας χαρακτηριστική μεταγενέστερη γοθτική (Late Gothic). Το αποτέλεσμα των τελευταίων, είναι το κύριο σώμα και η μορφή των χορωδιών ως ένα ακέραιο σύνολο με τα παρεκκλήσια και το δωμάτιο κάτω από τον πύργο τα οποία όλα συνδέονται με τοξωτές στοές.

Οι εργασίες στην εκκλησία δεν σταμάτησαν. Έγιναν και άλλες προσθήσεις στην ενότητα της, οι οποίες είτε ήταν μόνο επισκευές είτε κάποιες έχουν διαστρεβλώσει λίγο τη σύνθεσή της. Κατά συνέπεια ο δυτικός κόλπος του παρεκκλησιού του ST George ανοικοδομήθηκε ως παρεκκλήσι που ονομάστηκε Vicegerent Gustav Adolf Clodt, του οποίου οι εργασίες ολοκληρώθηκαν το 1673. Η αυστηρή μπαρόκ πύλη με το τύλιγμα των στηλών έδινε μια διαφορετική όψη στο χώρο. Αν και είναι αρκετά επιβλητική, όποιος τη δει του δίνει την αίσθηση ότι βρίσκεται σε ένα τεράστιο και ανοιχτό χώρο. Η επιγραφή στο γείσο της πύλης πληροφορεί για το χρόνο κατασκευής και τον κάτοχο του υπόγειου θαλάμου των ενταφιασμών: "Ο αριστοκράτης γεννημένος, ο Gustaff Adolph Clodt, ο Λόρδος των φέουδων Jaunspils, Klood και Vestiena, των βασιλείων Vicegerent και του Landrat έχτισε αυτό το παρεκκλήσι ως υπόγειο θάλαμο ενταφιασμών το 1673" .

Στον αύλιο χώρο του παρεκκλησιού υπάρχει μια θολωτή κατασκευή με ένα μικρό ιδιαίτερο φανάρι. Το 1678 η πρόσοψη του υπόλοιπου μέρους του παρεκκλησιού του St. George ανοικοδομήθηκε και διακοσμήθηκε. Το πλαστικό περίγραμμα του αετώματός του, τα γλυπτά, το ντεκόρ των στηλών εκτός από την ίδια την αψίδα καθώς και η τοξωτή πύλη πιστοποιούν το μπαρόκ ύφος της αρχιτεκτονικής του Ταλλίνν. Την ανοικοδόμηση εποπτεύθηκε ο Hans Gerber, Hans Kindt και ο γλύπτης Winant Nacke.

Την περίοδο αυτή τροποποιείται και το καμπαναριό με τις οχτώ καμπάνες. Σύμφωνα με μια επιγραφή στην πύλη χρονολογούνται οι καμπάνες. Δύο από τις καμπάνες είναι του 17ου αιώνα και προέρχονται από τη Σουηδία. Μία άλλη χρονολογείται ως η έκτη παλαιότερη στους πύργους του Ταλλίν. Η άλλη καμπάνα πετάχτηκε στη Στοκχόλμη από τον Joran Putensen το 1651. Τρεις καμπάνες πετιούνται στο Ταλλίν γύρω στο 1690, 1735 και 1796. Όλες τους φέρουν την ημερομηνία επάνω καθώς και το όνομα αυτού που τις έκανε δωρεά. Το 1661 πετιέται μια καμπάνα, η οποία είναι ανώνυμη. Η μεγαλύτερη καμπάνα της εκκλησίας έγινε το 1888, στην περίοδο της ανοικοδόμησής της.

Στο τελευταίο τέταρτο του 17ου αιώνα άρχισε η κατασκευή του πύργου. Δεδομένου ότι στηρίχτηκε στη βάση που είχε φτιαχτεί τον 14ο αιώνα για μια πολύ χαμηλότερη κατασκευή, το υπόγειο δεν ήταν σε θέση να στηρίξει το βάρος του υψωμένου πύργου και ολόκληρη την κατασκευή, με αποτέλεσμα να αρχίσει σταδιακά να υποχωρεί. Για να σταματήσουν αυτό που συνέβαινε, τα θεμέλια και οι τοίχοι του πύργου ενισχύθηκαν. Το 1695, η βάση του πύργου ενισχύθηκε πάλι και ολοκληρώθηκε με έναν μπαρόκ οβελίσκο (οι κύριοι οικοδόμοι που εργάστηκαν ήταν οι Hans Dorsch και Georg Winkler). Το 1773 ο υπόγειος θάλαμος ενταφιασμών του κυβερνήτη Peter August von Holstein-Beck ολοκληρώθηκε από τη βόρεια πλευρά της εκκλησίας ως μικρό ανεξάρτητο κτήριο κλασικιστών.

Το 1846 η παλαιά χορωδία κατεδαφίστηκε και ανακατασκευάστηκε στα παλιά της θεμέλια. Μεταξύ 1897 και 1898 το λεπτό ανώτερο μέρος του οβελίσκου αντικαταστάθηκε. Στις 9 Μαρτίου του 1944, η εκκλησία του St Nicholas χάθηκε στην μεγάλη πυρκαγιά. Η ανοικοδόμηση άρχισε το 1956. Κατά τη διάρκεια των εργασιών, οι στυλοβάτες του κεντρικού κλίτους του ναού αντικαταστάθηκαν από νέους και μόνο στη χορωδία μερικοί στυλοβάτες έχουν συντηρηθεί. Οι υπόγειοι θάλαμοι του κύριου σώματος που είχαν καταρρεύσει αποκαταστάθηκαν καθώς επίσης και διάφορα διακοσμητικά των παραθύρων ανακαινίστηκαν και αυτά. Ακόμη το κύριο σώμα και το παρεκκλήσι του St Anthony στεγάστηκαν από την αρχή. Η εργασία εκτελέστηκε υπό την επίβλεψη των αρχιτεκτόνων Albert Kukkur και Hugo Rennik.

Την ανακατασκευή του οβελού της στέψης της οροφής την άρχισαν το 1970. Η αρχιτεκτονική επεξεργασία του επιμελήθηκε από τον Teddy Bockler, ένας αρχιτέκτονας, και το μεταλλικό πλαίσιο σχεδιάστηκε και κατασκευάστηκε στην Αγία Πετρούπολη.

Ο ολοκληρωμένος οβελός καταστράφηκε στην πυρκαγιά του 1982. Ο παρόν οβελός χτίστηκε και αυτός σύμφωνα με τα σχέδια του Bockler και το μεταλλικό πλαίσιο του έγινε πάλι στην Αγία Πετρούπολη. Η εργασία αποκατάστασης εκτελέστηκε υπό την επίβλεψη του αρχιτέκτονα Ilmar Seibe αυτή την φορά.

Από τις προηγούμενες πλούσιες επιπλώσεις της εκκλησίας μόνο ο ψηλός βωμός έχει επιζήσει. Κατασκευάστηκε από τον Lubeck, στο εργαστήριο του Hermen Rode και εγκαινιάστηκε στο Ταλλίνν το 1481. Ο τεράστιος αυτός βωμός αν ανοιχτεί το πλάτος του φθάνει τα 63,2 μέτρα και είναι διπλός φτερωτός. Τα γλυπτά που βρίσκονται στο εσωτερικό μέρος των φτερών του και στο κέντρο είναι μάλλον μονότονα σε σύγκριση με άλλους βωμούς της ίδιας περιόδου που συναντά κανείς στο Ταλλίνν. Τα πιο ενδιαφέρον (και καλλιτεχνικά πολύτιμα) είναι τα χρωματισμένα φτερά του βωμού που είναι ακόμα πιο ζωντανά και φωτεινά και από τις σκηνές που διαδραματίζουν τις ζωές του St Nicholas και του ST Victor.

Από πλευράς καλλιτεχνική και ιστορική, μεγάλη αξία έχει η τοιχογραφία "Dance of Death" του Bernt Notke, ένας Lubeck και αυτός. Όσον αφορά το περιεχόμενό της, είναι 7,5 μέτρα στο πλάτος και 1,6 μέτρα στο ύψος, η οποία ως ζωγραφική έχει γίνει μια σπανιότητα στην Ευρώπη.

1ο τμήμα τοιχογραφίας

Η απεικόνιση του θανάτου και η παροδικότητα της ανθρώπινης ζωής στη μεσαιωνική τέχνη, εντούτοις, ήταν διαδεδομένες. Στο Ταλλίνν αυτό το περιεχόμενο αντιπροσωπεύεται από το Johannes Balliv's και Hans Pawels's με μνημεία τάφων, αλλά το σημαντικότερο παράδειγμα είναι αναμφισβήτητα η ζωγραφική του Notke. Επιδεικνύει πώς στο υπόβαθρο της ενθουσιώδους φύσης ο θάνατος παίρνει στον τελευταίο χορό τον ισχυρό του τότε κόσμου, τον ίδιο τον Pope(παπά).

2ο τμήμα τοιχογραφίας

Συνήθως μια ζωγραφική όπως αυτή απεικονίζει είτε όλα τα σύμβολα μιας κοινωνίας είτε τον τελευταίο στη σειρά χορευτή, θέλοντας να συμβολίσει ένα θηλάζον νεογνό είτε έναν επαίτη(άπορο). Στην εκκλησία του St Nicholas μόνο πρώτα πέντε ζευγάρια από το θέμα της τοιχογραφίας που χορεύουν έχουν συντηρηθεί.

3ο τμήμα τοιχογραφίας

Μια παρόμοια ζωγραφική του Notke στην εκκλησία της ST Mary, που χάθηκε στον τελευταίο πόλεμο, είχε είκοσι τρία ζεύγη. Τα ζευγάρια του χορού ενώνονται με τους διαλόγους σε γοτθικό μικρού σε έκταση χειρόγραφο, που αναγράφεται επάνω σε μια κυματιστή ζώνη που συνοδεύει τους χορευτές κατά μήκος της χαμηλότερης άκρης της ζωγραφικής.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ HOLY SPIRIT.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ HOLY SPIRIT.

Η εκκλησία Holy Spirit είναι ένα συντηρητικό κτίριο και ανήκει στην westphalian σχολή. Ο μικρός αυτός ναός των 'δύο διαδρόμων', μαζί με την εκκλησία του St. Nicholas, εμφανίζεται στα αρχεία της Town Council το 1316. Η χρήση της εκκλησίας ποίκιλε με την πάροδο του χρόνου. Άλλοτε ήταν παρεκκλήσι της Town Council και άλλοτε ως εκκλησία πτωχοκομείου. Η οικοδόμηση της εκκλησίας Holy Spirit είναι ακόμα πολύ αμφισβητήσιμη. Το παλαιότερο μέρος της παρούσας εκκλησίας είναι το τετραγωνικό ιερό του 13ου αιώνα (που μετρά 9,2 από 7,2 μέτρα), το οποίο ήταν πιθανώς αρχικά ένα παρεκκλήσι. Το ιερό ήταν θολωτό περίπου το 1300.

Το 14ο αιώνα το ιερό ανακατασκευάστηκε και πήρε μορφή δύο διαδρόμων, η οποία υιοθετήθηκε και καθιερώθηκε ως χαρακτηριστικό 'των εκκλησιών πτωχοκομείου'. Η εκκλησία είχε και ένα παρεκκλήσι, το οποίο μετά από τις τροποποιήσεις και την αλλαγή χρήσης του, έγινε μια επέκταση στο βόρειο διάδρομο της. Στο βόρειο διάδρομο σχεδιάστηκε το κεντρικό κλίτος για τους πιστούς της πόλης, ενώ ο νότιος διάδρομος ήταν σχεδιασμένος για τους ανθρώπους του πτωχοκομείου. Είναι προφανές ότι πριν από τον ανασχηματισμό οι διάδρομοι χωρίστηκαν από κάποιο προπέτασμα(κάτι σαν είδος οθόνης).

Η κύρια πύλη είναι στον δυτικό κόλπο του βόρειου διαδρόμου και έχει σχεδιαστεί σαν να είναι μία πολυσύνθετη τριών επιπέδων ανίδα. Ο νότιος διάδρομος της εκκλησίας ήταν προσιτός από τον προαύλιο χώρο του πτωχοκομείου (που χρησιμοποιείται ως νεκροταφείο) μέσω μιας ευδιάκριτης και κυκλικής πύλης στο δεύτερο κόλπο ανατολικά. Στον δυτικό κόλπο του νότιου διαδρόμου προστέθηκε μια απέριτη πύλη, μάλλον μετά τον ανασχηματισμό. Η πύλη έγινε πιθανώς το 1597 κατόπιν πρωτοβουλίας του συμβούλου Peter Moeller. Σε αυτό αναφέρεται μια ταμπλέτα αναγέννησης που υπάρχει στο επάνω μέρος της πύλης ως δωρεά από τον ίδιο, όπου είναι χαραγμένα τα αρχικά του και της οικογένειάς του καθώς και ένα ρωμαϊκό κείμενο.

Τον 20ο αιώνα δημιουργήθηκε ένα μικρό άνοιγμα(πόρτα) στον τοίχο του ανατολικού κόλπου του νότιου διαδρόμου. Στο εσωτερικό της εκκλησίας, υπάρχει μια βαριά τετραγωνική αποβάθρα χαρακτηριστική για το Ταλλίν. Η πλακόστρωση της αποβάθρας καθώς και οι επίπεδες εγκάρσιες ανίδες που χωρίζουν τους χαμηλούς αψιδωτούς διαγώνιους υπόγειους θαλάμους (9,5 μέτρα στο ύψος) είναι εξαιρετικές. Όλα τα διακοσμητικά στοιχεία που συναντά κάποιος, προέρχονται από τη Gotland και είναι η αρχιτεκτονική τάση που εξουσίαζε την Gotland το 13ο αιώνα.

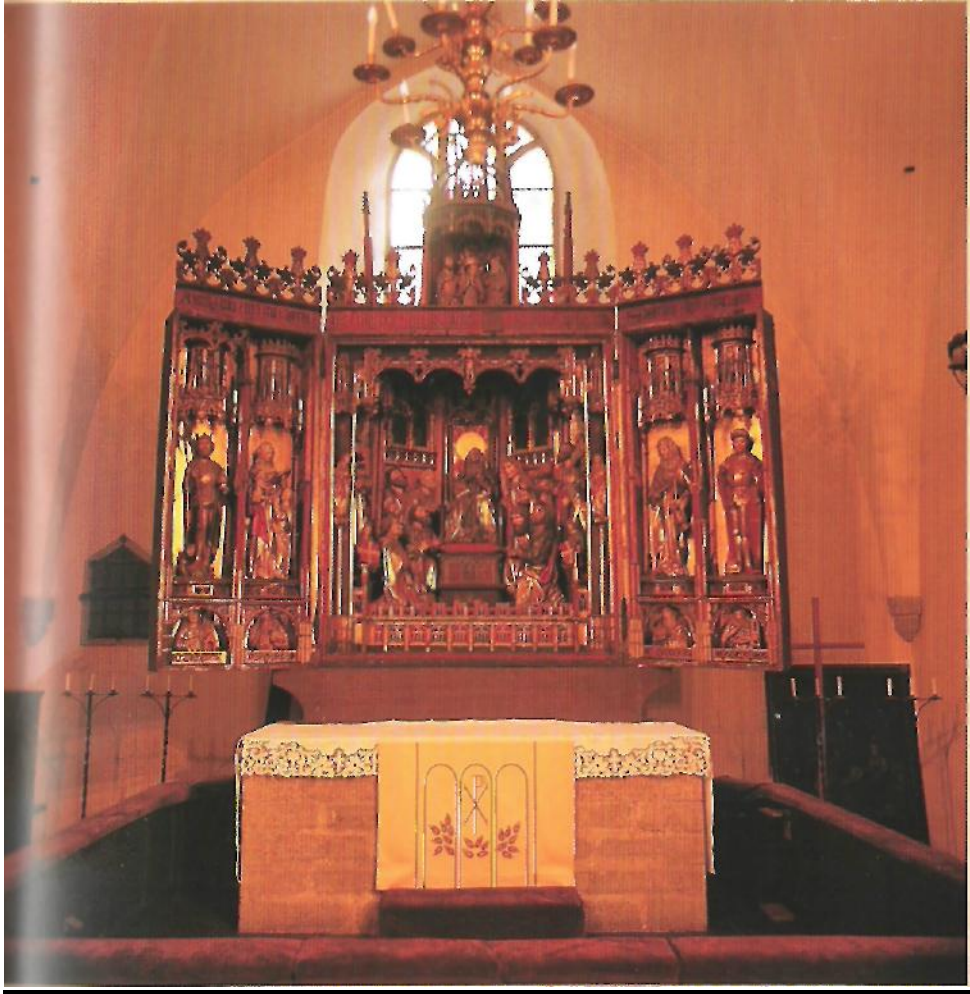

Ο οκτάγωνος πύργος χτίστηκε στα μέσα του 14ου αιώνα και παίζει ένα ουσιαστικό ρόλο στην αρχιτεκτονική της εκκλησίας. Το τετραγωνικό χαμηλό μέρος του ποδιού του πύργου τοποθετήθηκε με έναν εξαιρετικό τρόπο μέσα στην εκκλησία, απέναντι από το δυτικό τοίχο. Το παρόν Late Renaissance βέλος στέψης δημιουργήθηκε από τον Greiger Graff πριν από το 1630. Καταστράφηκε από την πυρκαγιά το 1684 και ανακατασκευάστηκε το 1688 σύμφωνα με το σχέδιο του Daniel Bickel's. Οι απαραίτητες εργασίες κατασκευής έγιναν από τον περίφημο, πασίγνωστο στην χώρα του, ξυλουργό Andreas Jahn και το χαλκουργό David Hübner.

Το αρχικό σχέδιο του τριαρθρωτού βέλους της οροφής συντηρήθηκε την ίδια περίοδο. Τον 17ο αιώνα στο κτήριο προσθέτονται και τα δίρριχτα αετώματά του, τα οποία συμβάλλουν στον συντηρητισμό του. Η πολυτιμότερη 'επίπλωση' της εκκλησίας είναι ο ψηλός βωμός που επέζησε ευτυχώς από τον ανασχηματισμό και είναι άλλη μία εργασία από τον Lúbeck Bernt Notke στο Ταλλίνν. Ο βωμός ιδρύθηκε το 1483.

Όταν ανοίγει ο αναδιπλωμένος φτερωτός βωμός φαίνεται στο κέντρο μια ενδιαφέρουσα γλυπτική σύνθεση απεικονίζοντας με έναν πολύ έντονο και ζωηρό τρόπο την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος (the Descent of the Holy Ghost). Στις θέσεις της αριστερής πτέρυγας φαίνεται ο ST Olaus και μια ομάδα που χρησιμοποιείται πολύ ως θέμα στην τέχνη —"Anne Herself the Third" —απεικονίζοντας τη μητέρα της Virgin Mary με τη Mary και τον Χριστό. Στις θέσεις της δεξιάς πτέρυγας στέκεται η ST Elizabeth και ο ST Victor. Το ρητό και η ημερομηνία του βωμού είναι γραμμένα στο ανώτερο γείσο που είναι επάνω από τα φτερά και το κεντρικό μέρος του βωμού.

Ο κύριο βωμός του Β. Notke 1483

Όταν κλείνουν τα εσωτερικά φτερά του βωμού απεικονίζονται οκτώ έργα ζωγραφικής με σκηνές από τις ζωές του Χριστού και της ST Elizabeth. Όταν κλείσουν τα εξωτερικά φτερά τότε απεικονίζεται η ST Elizabeth και ο Ιησούς Χριστός εξιλεωμένος. Ένα μικρό ορόφιο(διακοσμητικός υπόστυλος) κάτω, στο οποίο η στέψη της Virgin Mary έχει απεικονιστεί, αποτελεί το ανώτερο μέρος του βωμού. Οι γοθτικές γλυπτικές 'ενώνουν' τα συστατικά μέρη του βωμού σε ένα σύνολο. Από το απλοϊκό ευλαβικό περιεχόμενό τους, τα γλυπτά και τα έργα ζωγραφικής με τα φωτεινά χρώματα τους εκφράζουν πώς ο άνθρωπος εκείνης της εποχής κατανοούσε τον κόσμο(γενικότερα την πλάση, το σύμπαν). Ο γοθτικός ρυθμός ενισχύεται και από τον εκφραστικό εσταυρωμένο της triumphal αψίδας. Μια μεταγενέστερη γοθτική εργασία (Late Gothic) —αν και με μερικά στοιχεία που πιστοποιούν την προσέγγιση της αναγέννησης —είναι το τέλος των καθισμάτων της χορωδίας με την εικόνα του ST Andrew, που ολοκληρώθηκε το 1513.

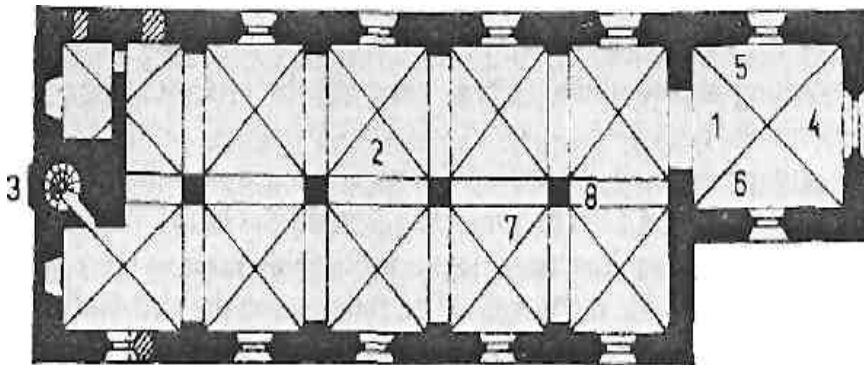
Το ύφος της αναγέννησης αντιπροσωπεύεται από διάφορους πολυελαίους καθώς και από κάποια καθίσματα της χορωδίας του πρώτου μισού του 16ου αιώνα, στα οποία υπάρχουν χαραγμένα μοτίβα του μύθου Virgil.

Η σημαντικότερη εργασία σε αυτό το ύφος είναι ο άμβωνας, ο οποίος αποτελεί τον παλαιότερο στο Ταλλίνν. Ο άμβωνας χτίστηκε με δωρεά του Burgomaster Heinrich von Lohn, γεγονός που αποδεικνύεται από τα οικόσημα πάνω από την πόρτα. Μερικές λεπτομέρειες του άμβωνα έχουν στοιχεία μπαρόκ.

Τα πιο ενδιαφέροντα παραδείγματα σε αυτό το ύφος είναι οι γλυπτικές της σοφίτας στην εκτέλεση της οποίας έχει συμβάλει ένας σημαντικός γλύπτης και τροχιστής του πρώτου μισού του 1660, ο Elert Thiele. Ο άμβωνας και το αντηχείο(sounding board) είναι διακοσμημένα με χαραγμένες διακοσμήσεις και γλυπτά. Ακόμη στον άμβωνα του Ιησού Χριστού είναι χαραγμένοι οι τέσσερις Ευαγγελιστές και ο ST Paul. Τα κάγκελα της σκάλας είναι διακοσμημένα με την ανακούφιση της γέννησης του Χριστού, την αναζωογόνηση και την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος. Επάνω από την πόρτα του άμβωνα είναι ζωγραφισμένη η μορφή του ST Peter και του ST Paul και στο μεταξύ τους γείσο είναι χαραγμένο ένα κείμενο.

ΚΑΤΟΨΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ HOLY SPIRIT

1: ιερό

2: κύριο σώμα

3: πύργος

4: βωμός

5: καθίσματα χορωδίας με εικόνα του ST Andrew

6: καθίσματα χορωδίας που απεικονίζεται ο μύθος από Virgil

7: άμβωνας

8: επιτύμβια επιγραφή Michael Frosa

Οι τοιχογραφίες

Υπάρχουν πενήντα επτά έργα ζωγραφικής στα κιγκλιδώματα της σοφίτας που διαμορφώνουν μια σειρά γνωστή με το όνομα *Biblia pauperum* και μεταφέρουν ένα βιβλικό περιεχόμενο. Οι εικόνες αρχίζουν από το ανατολικό τέλος του νότιου διαδρόμου και στην πρώτη εικόνα απεικονίζεται ο Αδάμ στον κήπο της Εδέμ. Όμως πιο αξιοθαύμαστα είναι τα μπαρόκ έργα ζωγραφικής του 17ου αιώνα στους τοίχους, **το βάπτισμα του Ιησού Χριστού, η αναζωογόνηση, ο ST Christopher και ο ST Anthony στην έρημο**. Τα έργα ζωγραφικής προσδίδουν ένα κύρος στο εσωτερικό του. Το πρόσωπο του ρολογιού στον εξωτερικό τοίχο της εκκλησίας έχει χαραχτεί από τον πολύ γνωστό δεξιότεχνη Christian Ackermann. Επίσης ο κλασικισμός αντιπροσωπεύεται ιδιαίτερα φτωχικά, αφού τα μόνα δείγματα που υπάρχουν είναι μια μέτρια ζωγραφική από τον Johannes Hau από το 1797, στην οποία απεικονίζεται ο Ιησούς Χριστός σε έναν ναό και μια εργασία από τον H.P. Pahl από το 1799, απεικονίζοντας τη λατρεία των ποιμένων. Εκτός από τα προαναφερθέντα έργα ζωγραφικής, υπάρχει στον τοίχο του άμβωνα ένα αντίγραφο του 16ου αιώνα του διπλού πορτρέτου του Martin Luther και του Philippe Melanchthon από τον Lucas Cranach, τον πρεσβύτερο.

Τα στασίδια και μερικοί πολυέλαιοι είναι και αυτοί σε ύφος μπαρόκ. Προφανώς όλες οι προσόψεις των στασιδίων διακοσμήθηκαν με έργα ζωγραφικής. Σήμερα μόνο πέντε από όλα έχουν επιζήσει στο βόρειο διάδρομο, απεικονίζοντας τον ST Paul, τον ST Peter, τον βασιλιά Δαβίδ (με ένα ψαλτήρι), τον ST John (με ένα δισκοπότηρο), τον ST Simon και ένα στο νότιο διάδρομο με την εικόνα του Ευαγγελιστή Matthew.

Οι χρωματιστοί επιτάφιοι

Μια ιδιαίτερη προσθήκη στο εσωτερικό της εκκλησίας είναι οι χρωματισμένοι επιτάφιοι, που δεν βρίσκονται σε άλλες μεταγενέστερες εκκλησίες του Ταλλίν σήμερα. Ο επιτάφιος στο ανώτερο τμήμα της εκκλησίας διαμορφώνει όλο το δυτικό τμήμα της σοφίτας του νότιου διαδρόμου, απεικονίζοντας τον Σταυρωμένο Χριστό καθώς και ένα ηθικολογικό κείμενο αναφέρεται στο 'Πάθος' από κάθε πλευρά του. Το όμορφο γοτθικό πεζό χειρόγραφο στην διακοσμητική λεζάντα προσθέτει αρκετά στην γενική καλλιτεχνική γοητεία- έλξη του μνημείου.

Ένας τέτοιου τύπου επιτάφιος, με μια ζωγραφική και ένα φλύαρο κείμενο όπως αυτό είναι σπάνιος. Αυτό συνέβαινε είτε γιατί οι χρωματισμένοι επιτάφιοι δεν ήταν διαδεδομένοι σε αυτήν την χώρα είτε λίγοι από αυτούς έχουν επιζήσει. Τέλος ένας άλλος παρόμοιος επιτάφιος που συντηρείται στην εκκλησία είναι αυτός του Bartholmeus Rotert.

Ο πιο αξιοσημείωτος χρωματισμένος επιτάφιος στην εκκλησία Holy Spirit είναι αυτός του Christophorus Michael Frosa, που χρονολογείται από το 1650. Οι θρησκευτικές ιδιότητες λείπουν εξ ολοκλήρου από αυτόν και αντικαθίστανται από ένα πορτρέτο αποθανόντων απεικονίζοντας τον ως ένα αξιοπρεπές σοφό άτομο.

Οι καμπάνες

Η εκκλησία έχει τρεις καμπάνες στον πύργο της. Μία από αυτές τις καμπάνες είναι και η παλαιότερη στο Ταλλίν και ίσως και στο σύνολο της Εσθονίας. Σε αυτή την καμπάνα είναι χαραγμένα λατινικά κείμενα και χαμηλά υπάρχουν και λίγα στα γερμανικά. Η δεύτερη καμπάνα είναι η πέμπτη σε παλαιότητα στο Ταλλίν, στην οποία παρατηρεί κανείς χαραγμένα κείμενα επάνω της. Η τρίτη καμπάνα χρονολογείται το 1898, όπου επίσης και σ'αυτή παρατηρούμε χαραγμένα κείμενα. Μεταξύ των διακοσμήσεων των καμπανών πρέπει να επισημανθεί ότι υπάρχει και η εικόνα του Χριστού.

Το ρολόι

Η εκκλησία Holy Spirit είναι μια εκκλησία που έχει το δικαίωμα να καυχιέται για το όμορφο ξύλινο μεσαιωνικό ρολόι της. Το μεγάλο ξύλινο ρολόι που είναι σταθερό στο ψηλότερο μέρος του κτηρίου της εκκλησίας έγινε τον 15ο αιώνα και λέγεται ότι είναι το παλαιότερο που τίθεται σε δημόσιο χώρο στην χώρα.

Έχει υποστεί αρκετές ζημιές από τη βροχή και το παράθυρο. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι είναι ένα "ψευδοστολίδι" της εκκλησίας, αλλά στην πραγματικότητα δεν ισχύει. Έχει τις μπαρόκ ξύλινες γλυπτικές, που έχουν γίνει από τον Christian Ackermann.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ST.OLAV'S 'H ST.OLAF'S

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ST.OLAV'S Ή ST.OLAF'S

Η εκκλησία του St Olav's ήταν η πιο ψηλή εκκλησία στη μεσαιωνική Ευρώπη. Τα πιο πρόσφατα στοιχεία όσον αφορά την εκκλησία του St.Olav's, γοθικού ύφους προέρχονται από το 1267(χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είναι το έτος ιδρύσεώς της) και λίγα πράγματα είναι γνωστά για την οικοδόμηση της. Παρόλο που οι εκτενείς ανασκαφές έφεραν στο φως αρχαία ευρήματα, καμιά πληροφορία αναφορικά με τον τρόπο κατασκευής της εκκλησίας δεν προκύπτουν. Πληροφορίες θα μπορούσε κανείς να πάρει από το πάτωμα ή τα θεμέλια της εκκλησίας, αλλά αυτό δεν ήταν δυνατό αφού η παρατεταμένη κατασκευή τάφων στο εσωτερικό της οδήγησε στην καταστροφή τους. Μοναδική πηγή άντλησης πληροφοριών αποτελούν τα τείχη που ανακαλύφθηκαν μόνο γύρω από τα θεμέλια των στυλοβατών του παρόντος κύριου σώματος και της triumphal αψίδας.

Το 1500, το κτήριο έφθασε σε ένα ύψος 159 μέτρων (σήμερα είναι 123,7 μέτρα) καθιστώντας το παγκόσμια το πιο ψηλό οικοδόμημα. Κίνητρο για την κατασκευή ενός τέτοιου πάρα πολύ ψηλού καμπαναριού ήταν να είναι οφθαλμοφανές από οποιονδήποτε θαλάσσιο παράγοντα με απώτερο σκοπό να τον παρακινεί να το προσελκύσει. Η σκέψη αυτή απεδείχθει σωστή, αφού το καμπαναριό οδήγησε στην προσέλκυση όλο και περισσότερων, καθιστώντας την πόλη του Ταλλίν μεγάλο εμπορικό κέντρο.

Η εκκλησία ονομάστηκε St Olav's από το Νορβηγικό Βασιλιά Olav II τον Haraldsson, ο οποίος αγιοποιήθηκε σύμφωνα με τον μύθο. Ο St Olav's θεωρήθηκε ο προστάτης των ναυτικών. Ο μύθος λέει ότι μια φορά κι έναν καιρό οι αριστοκράτες του Ταλλίν αποφάσισαν να χτίσουν την πιο ψηλή εκκλησία στον κόσμο, με τις ελπίδες να δελεάσουν περισσότερους εμπόρους στην πόλη. Αλλά πού να βρεθεί ένας καλός οικοδόμος και ικανός για έναν τέτοιο στόχο; Ξαφνικά, ένας ξένος που εμφανίστηκε από το πουθενά, υποσχέθηκε να χτίσει την εκκλησία, αλλά είπε ότι η πληρωμή θα ήταν περισσότερη από αυτή που η πόλη θα μπορούσε να πληρώσει(λένε ότι ζήτησε περίπου δέκα σακούλες χρυσό). Ο οικοδόμος όμως ήταν πρόθυμος να αποποιηθεί της πληρωμής, με μόνο έναν όρο: "οι άνθρωποι της πόλης έπρεπε να υποθέσουν το όνομά του".

Ο ξένος εργάστηκε γρήγορα και δεν μιλούσε σε κανέναν. Η εκκλησία ήταν σχεδόν τελειωμένη και όλοι γινόντουσαν όλο και πιο ανήσυχοι μέχρι την αποπεράτωσή της. Παράλληλα με το χτίσιμο της εκκλησίας είχαν στείλει έναν κατάσκοπο για να βρει τις ρίζες και το όνομα του ξένου.

Ο κατάσκοπος τυχαία βρήκε το σπίτι του οικοδόμου από μια γυναίκα που τραγουδούσε στην αυλή του σπιτιού ένα νανούρισμα σε ένα παιδί: "Κοιμήσου, μωρό μου, κοιμήσου και ο Olan's θα έρθει σπίτι σύντομα, με πολύ χρυσό να σου αγοράσει το φεγγάρι.". Τώρα πια όλοι γνώριζαν το ανθρώπινο όνομα! Τότε έτρεξαν και φώναξαν στον οικοδόμο, που εκείνη την στιγμή τοποθετούσε το σταυρό στην κορυφή του καμπαναριού: "Olan's, Olan's, ο σταυρός είναι στριμμένος! " Ακούγοντας αυτό ο Olan's ξαφνιάστηκε που βρήκαν το όνομά του, έχασε την ισορροπία του και έπεσε στο κενό μαζί με τον σταυρό που τον καταπλάκωσε και σκοτώθηκε ακαριαία. Ο μύθος λέει ότι ένας βάτραχος και ένα φίδι βγήκαν από το στόμα του Olan's καθώς βρισκόταν νεκρός στο έδαφος. Τότε οι πατέρες και ο λαός πίστεψαν ότι η οικοδόμηση της τεράστιας αυτής δομής είχε απαιτήσει τη βοήθεια των σκοτεινών δυνάμεων. Τελικά το όνομα του ικανού οικοδόμου δόθηκε στην εκκλησία προς τιμήν του.

Συμπεραίνουμε ότι το 1420 ένα εξαιρετικό ιερό για την τότε εποχή ήταν έτοιμο, βασιζόμενοι στο γεγονός ότι το εσωτερικό της εκκλησίας ολοκληρώθηκε αυτό το έτος. Το τρίτο αψιδοειδές ιερό του τύπου αίθουσα-εκκλησιών καθώς και η κάτοψη θεμελίων θεωρείται ένα δείγμα του τρόπου οικοδόμησης, διαδεδομένο τον 14ο αιώνα στο Ταλλίν. Το μόνο νέο στοιχείο που υπάρχει είναι ο διάδρομος μεταξύ των καθισμάτων και του ιερού που διαμορφώνεται σύμφωνα με την αρχιτεκτονική των εκκλησιών της δυτικής Ευρώπης.

Παρατηρώντας το κανείς διακρίνει τη χωρική επίδραση του ιερού σε όλη την κατασκευή. Ο χώρος αρθρώνεται από τέσσερις οκτάγωνους στυλοβάτες, που υποστηρίζουν έναν υπόγειο θάλαμο. Ο θάλαμος με τη σειρά του καλύπτει το ψηλό δωμάτιο ως έναστρος ουρανό. Εάν ο οκτάγωνος λεπτός στυλοβάτης ήταν διαδεδομένος στην τότε αρχιτεκτονική, ο υπόγειος θάλαμος θα ήταν εξαιρετικός. Οι χαραγμένες λεπτομέρειες στις πέτρες, όπως οι απλές γεωμετρικές ωτίδες, οι εγκάρσιες ανίδες, οι διπλάσιες ενωμένες τοξωτές ακμές, χαρακτηρίζουν αρχιτεκτονικά την εκκλησία. Όλα μαζί ανήκουν στο αρχιτεκτονικό σχολείο, το οποίο καθιερώνεται στο πρώτο μισό του 15ου αιώνα στο Ταλλίν.

Παραλλαγές του παρατηρούνται και σε άλλα κτήρια, τα οποία κατασκευάστηκαν την ίδια χρονική περίοδο. Υπάρχουν επίσης πετρώματα, τα οποία ανήκουν στην εκκλησία αλλά δεν αποτελούν πρότυπο του, μιας και είναι μεταγενέστερα. Γνωστότερο αυτών είναι η τετραγωνική πέτρα που απεικονίζει τον St Olav's. Όπως είναι γνωστό υπήρξε μια μεγάλη πυρκαγιά στο Ταλλίν στις 11 Μαΐου 1433 που έβλαψε και την εκκλησία του St Olav's. Οι επισκευές του ιερού διήρκεσαν έτη και ολοκληρώθηκαν περίπου το 1439. Η ιδέα να αποκατασταθεί το κύριο σώμα της εκκλησίας με την παλαιά χωρική μορφή της εγκαταλείφθηκε και αφού το ιερό επισκευάστηκε, άρχισε η ανοικοδόμηση του κύριου ορθογωνίου. Κατά τη διάρκεια της ανοικοδόμησης η παλαιά αίθουσα-εκκλησία αντικαταστάθηκε από μια βασιλική που έως τότε είχε χάσει ήδη τη σημασία της ως χωρική μορφή στη δυτική Ευρώπη.

Οι προετοιμασίες για την ανακατασκευή είχαν αρχίσει το 1436, ενώ η πραγματική κατασκευή άρχισε την άνοιξη του 1438. Το 1439, το ανώτερο μέρος του πύργου μεταφέρθηκε ενώ στο συντηρημένο μέρος χτίστηκε μια πλουσιοπάροχη αρθρωμένη πύλη σύνθετων αψίδων καθώς και ένα 14μέτρο ψηλό παράθυρο επάνω από τον πύργο για να φωτίσει το εσωτερικό του. Καμιά αναφορά δεν υπάρχει στην ύπαρξη κάποιων δευτερευόντων κτηρίων, πράγμα που επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι το πλάτος του διαμήκους μέρους που ήταν ολοκληρωμένο στο 14ο αιώνα συντηρήθηκε και οι δευτερεύοντες διάδρομοι του υπάρχοντος κτηρίου επεκτάθηκαν από έναν κόλπο προς τη δύση. Αυτό βοήθησε στο να ενσωματωθεί το τότε καμπαναριό στην εκκλησία. Το δωμάτιο στο κάτω μέρος των πύργων συνδέθηκε με τις ευρύχωρες αψίδες του κυρίου ναού καθώς και με τους δευτερεύοντες διαδρόμους. Οι παλαιοί στυλοβάτες του διαμήκους μέρους τραβήχτηκαν κάτω και τα θεμέλια για τους νέους τοποθετήθηκαν, χρησιμοποιώντας ταφόπετρες του 14ου αιώνα. Έκτοτε οι νέοι τετραγωνικοί στυλοβάτες του κύριου ναού (χαρακτηριστικοί στην εκκλησιαστική αρχιτεκτονική του Ταλλίν) δημιούργησαν το 1446, μια θολωτή εκκλησία. Η κατασκευή του πύργου διάρκεσε μέχρι το 1449 και στην αρχή εκείνου του έτους ο οβελίσκος ολοκληρώθηκε.

Την κατασκευή του κύριου σώματος ανέλαβε ο Andreas Kulpesu, τροχιστής πετρών που μέχρι το θάνατο του το 1446, ήταν ο κορυφαίος στο είδος του. Η επίδραση των δωματίων του κύριου σώματος, ανεξάρτητα από το τονισμένο γοτθικό κατακόρυφο της (το ύψος του κυρίως ναού από το πάτωμα στον υπόγειο θάλαμο που είναι 31 μέτρα), δεν είναι τόσο συναρπαστική όσο του ιερού. Οι λεπτομέρειες των χαραγμένων πετρών στο κύριο ορθογώνιο κτήριο έχουν εκτελεσθεί με τον ίδιο τρόπο όπως και στο ιερό. Το κύριο κτήριο είναι θολωτό με τους ραβδωτούς υπόγειους θαλάμους και τους δευτερεύοντες διαδρόμους με τους ασκητικούς υπόγειους θαλάμους, (χαρακτηριστικοί της αρχιτεκτονικής του Ταλλίνν). Ως αποτέλεσμα της διατήρησης των παλαιών δομών είναι η ανομοιομορφία που παρουσιάζουν οι δευτερεύοντες διάδρομοι καθώς διευρύνονται, ενώ το κλίτος του ναού στενεύει προς την ανατολή. Το σκευοφυλάκιο στο Βορρά του ιερού θεωρείται επίσης ανέγερση του 15ου αιώνα.

ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ ΤΗΣ LADY CHAPEL

Το τελευταίο σημαντικό παράρτημα του κτηρίου, το παρεκκλήσι της Lady Chapel χτίστηκε στο πρώτο τέταρτο του 16ου αιώνα. Με το πλούσιο εξωτερικό σχέδιο και το ιδιαίτερο εσωτερικό της είναι μια αντάξια προσθήκη στο σύνολο της εκκλησίας του St Olan's. Συγχρόνως αυτό το όμορφο παρεκκλήσι χαρακτηρίζει το τέλος της γοτθικής ηλικίας στην αρχιτεκτονική του Ταλλίν. Η κατασκευή του άρχισε το 1513 και από το 1514 η κατασκευή εποπτεύθηκε από το λιθοδόμο Bernt Wolt,(westphalian), ο οποίος εισήγαγε στην πρόσφατη γοτθική αρχιτεκτονική του Ταλλίν τα στοιχεία του τοίχου και κάθε διακοσμητικό σχέδιο χαρακτηριστικό της westphalian εκκλησιαστικής αρχιτεκτονικής. Η κατασκευή ολοκληρώθηκε το 1523 από το Gert Koningk που είχε αρχίσει ως τεχνίτης του Bernt Wolt. Στο πρώτο τρίτο του 16ου αιώνα ο Koningk έγινε ένας από τους σημαντικότερους οικοδόμους στο Ταλλίν.

Το μικρό αυτό παρεκκλήσι, που έχει εσωτερικές διαστάσεις 13 μέτρα στο μήκος, 9,5 μέτρα στο πλάτος και 12 μέτρα στο ύψος, είναι χτισμένο αντίθετα στον νότιο τοίχο του ιερού. Ο εξωτερικός λίθινος τοίχος του αρθρώνεται από τα μεγάλα παράθυρα και τα λεπτά τριμερή αντιστηρίγματα. Τα αντιστηρίγματα τελειώνουν σε διακοσμητικούς "οβελούς" και επάνω τους έχουν διακοσμητικές εσοχές για γλυπτά (τα οποία παραμένουν ασυντήρητα). Η διακοσμητική λωρίδα κάτω από το γείσο αποτελείται από μικρούς διακοσμητικούς 'οβελούς' και τέλος το κτήριο ολοκληρώνεται από έναν οκτάγωνο πύργο που αγαπήθηκε τον 15^ο αιώνα στο Ταλλίν. Στον τοίχο της χορωδίας του παρεκκλησίου υπάρχει το κενοτάφιο προς τιμή του ανώτερου της εκκλησίας και του ιδρυτή της κατασκευής του παρεκκλησίου, Hans Pawels. Η 'σύνθεση' αυτή μοιάζει με έναν διπλωμένο βωμό, που στο κάτω από το κύριο μέρος της υπάρχει μια συμβολική θέση τάφων. Στην α' φάση της (επίπεδο) απεικονίζεται το σώμα και στην β' φάση της (επίπεδο) απεικονίζεται ο βάτραχος και το φίδι στο στήθος του σώματος συμβολίζοντας την παροδικότητα και το θάνατο.

Στο παρεκκλήσι υπάρχει και ένα κενοτάφιο, το οποίο ιδρύθηκε το 1516. Στο κέντρο του ανώτερου μέρους του κενοταφίου παλαιότερα υπήρχε μια θέση αλλά τώρα είναι κενή. Και στις δύο πλευρές του κενοταφίου απεικονίζονται σκηνές από τα πάθη του Χριστού : "Χριστός ενώπιον του αρχιερέα Καϊάφα", "Στεφάνωμα με την κορώνα των αγκαθιών", "Χριστός πριν από τον Πόντιο Πιλάτο", "Φέρνοντας το σταυρό". Στη χαμηλότερη σειρά του είναι: "Είσοδος Χριστού στην Ιερουσαλήμ", "Τελευταίο βραδινό", "Χριστός κάτω από τις ελιές", "Σύλληψη Χριστού". Η σειρά αυτή είναι μια εργασία του Hinrik Brabender ή Byldensnyder, westphalian σχολής, και είναι φτιαγμένη με τον πιο κομψό και δυναμικό τρόπο γοτθικού ύφους. Τέλος η ανώτερη σειρά έχει γίνει από έναν Πολωνό, με ειδικότητα τροχιστή πετρών, τον Clemens Pale, του οποίου η εργασία θα λέγαμε ότι χαρακτηρίζεται από στατική αναγέννηση και γενίκευση.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. **Tallinn ‘ a town of living history ’**, κείμενο της Kristina Porgasaar, μετάφραση Aliis Hazlehurst Palo.
2. **‘ Alexander Nevsky Cathedral ’**, κείμενο του Alexander Nevsky Cathedral.
3. **Tallinn ‘ The Pearl of Medieval Europe. Your Guide to Tallinn’s Rich medieval Heritage ’**, κείμενο της Anti Poolamets.
4. Πληροφορίες από site του internet.
5. **‘ TALLINN ’**, κείμενο και φωτογραφίες του Rasmus Kangroool.
6. **‘ GUIDE to CHURCHES in ESTONIA ’**, κείμενο της Mart Helme.
7. **‘ The churches in Tallinn ’**, κείμενο του Helmi Üprus.